

ဝဏ္ဏမင်း
မင်းသား
ကြမ်းခြောက်ခဲ့ရ

BURMESE
CLASSIC

နိဗ္ဗာန်သစ် စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
ဖုန်း-၀၉၅၁၁၂၄၂၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၆၁၃၀၅၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၇၅၂၀၇၀၇
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင် (အိပ်မက်အသစ်စာပေ) ၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်) ၁၈၄(ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	- Ko Ko Naing
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်
အုပ်ရေ	- ၁၀၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၂၅၀ ကျပ်

အိပ်မက်အသစ်စာပေ

ပုန်း-၀၉၅၁၁၂၄၂၈

ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ပြာဖြစ်သွားသောပန်းသီးနှင့် သစ္စာနီ
- ၂။ အခြားမော်ဒန်ဝတ္ထုတိုများ
- ၃။ အဆောင်သူအတွက်... ဝေဖန်သွင်
- ၄။ ဂလိုဘယ်လိုက်ရေးရှင်း ရှေးဟောင်းလူဆိုးနဲ့ မောင်စုစင်
- ၅။ ရှေးဟောင်းရဲ
- ၆။ ဂလက်စီမိစ္ဆာနှင့်သံမဏိမီးလျှံ တာရာလင်းနွယ်
- ၇။ မိုးရာသီပတ်ပျိုး တာရာမင်းဝေ၊ ဝေဖန်သွင်
- ၈။ ကမ်းဝေးလှောင်အိမ် သစ္စာနီ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်
- ၉။ သူရဲကောင်းပြုနေတဲ့ရွှေလျားနေသောရဲတိုက် တာရာလင်းနွယ်
- ၁၀။ မှိုကြိုတစ်ဦး၏မိလူဒါအရသာ ဝေဖန်သွင်
- ၁၁။ ကြက်ခြေခတ်နှစ်ခု တာရာမင်းဝေ၊ ဝေဖန်သွင်

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့်စာအုပ်များ

- ၁၂။ ပြတင်းပေါက်ကလွတ်ကျသွားတဲ့အိပ်မက် Lမင်းပြည့်မွန်
- ၁၃။ လိပ်ပြာဝှက်တမ်း Lမင်းပြည့်မွန်
- ၁၄။ ပဉ္စရူပနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း သစ္စာနီ
- ၁၅။ အနွေးသွားလွန်းပျံ့ယာဉ် ဝေဖန်သွင်

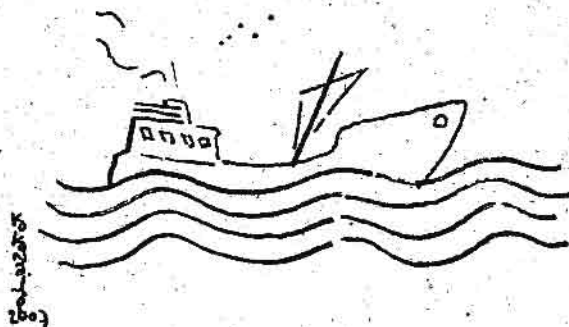
The Eainmakathit Present

BURMESE
CLASSIC

the Eainmakathit
38, 153rd Lane,
095112428

www.burmeseclassic.com

ရေကြီး
ပျော်ရွှင်စွာ

တာရာမင်းဝေ၊ ဝေပျိုးသွင်

ကြက်ခြေတံနှစ်ခု

(ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ်)

လူပျောက်ကြောငှာ

ဝေမျိုးသွင်

[၁]

သူသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံး ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့်
 ရေတွေကိုသာ မြင်ရသည့် ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
 အား စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ တော်တော်ကြာသည်အထိ
 သင်္ဘောဦးထိပ်၌ သူ ထိုင်နေ၏။ သူ့ဆံပင်ရှည်များက
 လေ၌ လွင့်ဝဲကာ ကြမ်းရှုနေလေပြီ။ မာထန်သော သူ့
 အကြည့်များသည် ဘဝက သင်ပေးသော လေ့ကျင့်ခန်း
 တွေလည်း ဖြစ်၏။

ထိုမျက်လုံးစူးစူးများဖြင့် ရေပြင်အနှံ့ သူ လျှောက်
 ကြည့်သည်။ သင်္ဘောပဲ့နင်း အဘိုးကြီးက ငိုက်မှေးကွယ်
 သူ့အလုပ် သူ့လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။ သင်္ဘောဝမ်းလံတွင်

၁၂ x ကျောင်းကန် x ကျောင်းကန်

ပိုက်ဆံထားပြီး ပင်ပန်းနေသည့် ရေလုပ်သားများအားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။ သူတို့မှာ နေ့ရယ်၊ ညရယ် ဟူ၍ မရှိ။ ပိုက်ချချိန်နှင့် ပိုက်ဆွဲချိန်သည် သူတို့အလုပ် ချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်များသည် သေလောက်အောင် ပင်ပန်းပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအချိန်တွင် အလုပ် နည်းနည်းရှုပ်ပါသည်။

သူ့ကို ဒီငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်တွင် ကိုသူရိန် ဟု အားလုံးက သိထားကြ၏။ သူက ပိုက်ဆွဲချိန်၌ ငါးများ ကို အလေးချိန်မှတ်၊ စာရင်းဇယားလုပ်...။ ပြီးရင် သူ့ တာဝန်က ဘာမှမရှိတော့ပေ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘော သားများအတွက် ထမင်းချက် နှစ်ယောက်၊ ပဲနင်းအဘိုး ကြီးနှင့် လက်ထောက် (ပဲနင်းကြီး၏တူ)တစ်ယောက်၊ သင်္ဘော၏ တာဝန်ခံ (သို့) သူဌေး၏လူယုံ ကိုညိုနှင့် လူ...။ ကျန်တာက ကာယလုပ်သားများ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ထဲတွင် ဆည်းဆာချိန်သည် ရက်စက်သော လှပမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ တိုက်ဆိုင်သည်လားတော့ မပြောတတ်...။ အခုလို ဆည်းဆာချိန်ရောက်ပြီဆိုရင် ပိုက်ချ၊ ပိုက်ဆွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ်ချိန်များ မဟုတ်ဘဲ သင်္ဘော သားတွေ ပင်ပန်းကာ အိပ်ပျော်နေချိန်တွေသာ ဖြစ်နေလေ့

ရှိသည်။

ကိုညိုနှင့် လက်ထောက်ပဲ့နင်းတို့က ဒီအချိန်ဆို အမြဲ
မူးနေကျ။ ဒါကြောင့် ဒီသင်္ဘောပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်
တည်းသာ အမြဲလိုလို ဖြစ်နေတတ်၏။ သူက ပါလာ
သော စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရင် ဖတ်၊ မဟုတ်ရင် သင်္ဘော
ထိပ်ဦးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရေတွေကို ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

ဆည်းဆာချိန်သည် ပင်လယ်ရေအပြာရောင်နှင့်
သူ့ကို အမြဲ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ အဝေးဆီမှ
တစ်ခါတစ်ရံ မီးပြတိုက်များနှင့် ကျွန်းစုတချို့ကို မြင်ရ
သည်မှလွဲ၍ ကျန်တာက ရေပြင်တွေကိုပဲ သူ အဖော်လုပ်
ရသည်။ ဆည်းဆာနောက်ခံတွင် ရေလှိုင်းများ တလိမ့်
လိမ့် ချွေလျားသွားသည်ကို သူ အရမ်းသဘောကျပါ
သည်။

ဆိုအခါများတွင် သူက ကဗျာဆရာတစ်ယောက်
မဖြစ်ခဲ့သည်ကို နောင်တရနေမိ၏။ ရုတ်တရက် သူ
မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ကဗျာနှင့် ဆပေအနုပညာပေါ်တွင်
အလွန်နံ့မင်သော 'ဆည်းဆာ'ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏
ရုပ်သွင်က ဖျတ်ခနဲပေါ်လာ၏။

၁၄ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

ဆည်းဆာရေ...

မင်းသာဆိုရင် ဒီလိုရှုခင်းမျိုးကို 'ကပ္ပလီပင်လယ်' ဒါမှမဟုတ် 'နေဝင်ချိန်လှိုင်းများ' ... အဲဒီလို ခေါင်းစဉ် မျိုးတွေနဲ့ ကဗျာဖွဲ့ဖြစ်မှာပဲ။

သူက တစ်ယောက်တည်း သရော်သလို ပြုံးလိုက် မိသွားသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်တုန်းက 'ဆည်းဆာ' ဆိုသော ကောင်မလေးအကြောင်း အခန်းဖွဲ့ထားလိုက်၏။ ပင်လယ်လှိုင်းများက စောစောကထက် ပို၍ လှုပ်ရှားစွာ သင်္ဘောကို ရိုက်ခတ်နေသည်။

သို့သော်... သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ သတိရခြင်းကို လှိုင်းများက မိအောင် မရိုက်ခတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သူက ခြောက်သွေ့စွာ အော်ရယ်ပစ်လိုက်မိ၏။

[၂]

သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ‘နေမင်း’ဟု ခေါ်
 ဩသည်။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ‘နေမင်းသူရိန်’။
 သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများ
 ဆဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက နာမည်ကျော်
 ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦး။ အမေကလည်း ဆေးပညာ
 ဆာကမှာ လူတွေက လေးစားရသည့် နိုင်ငံခြားပြန်
 ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ကြွေရုပ်လေးလိုလှသော
 အစ်မတစ်ယောက် ရှိသည်။ အစ်မက နာမည်ရကာစ
 ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်

၁၆ x ကာရုဏ်ဇေ x ဝေပျာသွင်

ကလည်း တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင် ဂိုးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒီလိုအခြေအနေတွင် သူ့ဘဝ၌ လိုသမျှ အရာရာ အားလုံးပြည့်စုံခဲ့၏။ ငွေကြေးနှင့် တခြား အခွင့်အလမ်း များစွာသည် သူ့အတွက် အမြဲ တံခါးဖွင့်သလို ဖြစ်ခဲ့ သည်။ သူ့နားမှာ ဝိုင်းနေသော မိန်းကလေးများကို ကျော်လွန်ပြီး သူ့နှလုံးသားက သိပ်မလှသော၊ သိပ် မချမ်းသာသော၊ သိပ်မထူးခြားသော 'ဆည်းဆာ' ဆိုသည့် သာမန်ကောင်မလေးတစ်ဦးကို သူ ရွေးချယ်ခဲ့မိပါသည်။

ထိုကောင်မလေးသည် ကဗျာဆရာမ ဖြစ်ဖို့ တစ်ခု သာ ရည်ရွယ်ချက်ထားသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဆန္ဒကို ဘယ်သူမှ ထိထိရောက်ရောက် မတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘဲ သူနှင့် ဆည်းဆာ တို့ ချစ်သူစာဝကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထူတို့အတွဲကို အားလုံးက အားကျငေးမောခဲ့ကြသည်။

ဆည်းဆာ၏ ရိုးသားမှုနှင့် မာနသည့် သူ့အတွက် ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်သော သီးသန့် တန်ဖိုးတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏မေးရိုးသွယ်သွယ်လေးနှင့် နှုတ်လုံး ကြည်ကြည်လေးတွေကို သူ အလွန်စွဲလမ်းခဲ့ပါသည်။

သူ ပါဝင်ကစားသော ဘောလုံးပွဲများနှင့် သူမ ပါဝင်

ရေးသားသော ကဗျာစာအုပ်များသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်
 ကြားမှာ အမြဲအမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူမ ပေးဖတ်သည့်
 အနုပညာဆိုင်ရာ သဘောတရား စာအုပ်များကို သူ
 တွိုးစားဖတ်ကြည့်သည်။ သိပ်နားမလည်သော်လည်း သူ
 ရေးတေးတေးတော့ သဘောပေါက်သည်။ အနုပညာ၏၊
 သိမ်မွေ့မှုနှင့် နက်ရှိုင်းခြင်းထက် သူမနှုတ်ခမ်းများ၏
 သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော အနေအထားကို သူ ပို၍ စိတ်
 စင်စားပါသည်။

ဆည်းဆာ ငယ်စဉ်ကပင် အဖေရော အမေပါ က
 ဧတော်တဆမှုတစ်ခုဖြင့် တိမ်းပါးသွားခဲ့၏။ သူမက
 ကြီးတော်အပျိုကြီးတစ်ယောက်က မွေးစား စောင့်ရှောက်
 ခဲ့ရသည်။ ရန်ကင်းမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်မှအပ
 သူမတို့မှာ တခြား ထည်ထည်ဝါဝါ ပြသရန် ပိုင်ဆိုင်မှု
 တစ်ခုမှမရှိပေ။ ဆည်းဆာ၏ ကြီးတော် အပျိုကြီးသည်
 အလယ်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များ
 တွင် အိမ်မှာ ကျူရှင်ပြသည်။ နောက်... သူမ စိတ်ချ
 ယုံကြည်ရသော မိတ်ဆွေတချို့ကို ငွေတိုးချေး၊ အပေါင်ခံ
 လုပ်သည်။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်လောက်က စပြီး

၁၈ x စာရင်းစာ x ရေမှူးသွင်

သုခော လူကြီးရောဂါလက္ခဏာများ စတင်ပြသလာ၏။
 ဆည်းဆာက ကြီးတော်ကို ကျောင်းဆရာမအလုပ်မှ
 အနားယူစေသည်။ ကျူရှင်ကွေကိုလည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်
 သည်။ သူမက ကြီးတော်၏ ငွေတိုးချေး အပေါင်ခံ
 လုပ်ငန်းကို ဆက်ခံလိုက်သည်။ ဝင်ငွေလျော့နည်းမှု ဘာမှ
 မသိသာသော်လည်း ကြီးတော်ကြီးက အလုပ်မရှိ၍ ပျင်း
 သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဆည်းဆာကို ခရီးထွက်ချင်
 မချကြောင်း ပြော၏။ စစ်ကိုင်းမှ သူမ၏ ညီမဝမ်းကွဲတစ်
 သယံကဆီ အတင်းလိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ နောက်ဆုံးတော့
 ဆည်းဆာမှာ ကြီးတော်၏ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။
 ချစ်သူနေမင်းကိုပဲ အကူအညီတောင်းကာ စစ်ကိုင်း
 သို့ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမကတော့ စာမေးပွဲကြောင့်
 တစ်နှစ်လုံး ပေါ့လျော့ခဲ့သမျှ ကျောင်းစာတွေကို အသေ
 ပြန်လုပ်နေရ၏။ ကြီးတော်သည် တစ်ပတ်ခန့် ဆိုသော်
 လည်း တစ်လကြာသည်အထိ ပြန်မရောက်လာသဖြင့်
 စစ်ကိုင်းသို့ ဆက်သွယ်ကြည့်သောအခါ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ
 သီလရှင်ဝတ်သွားသည်ဟု အကြောင်းပြန်လာသည်။ သူမ
 မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ရက်သော ကြီးတော်လုပ်
 သူကြောင့် ငိုရလေသည်။

ကြက်ခြောက်နှစ်ခု ❖ ၁၉

ဆည်းဆာတို့ စာမေးပွဲပြီးချိန် ကျောင်းပိတ်ရက်များ
မှာ သူမတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး စစ်ကိုင်းသို့ လိုက်သွားကာ
ကြီးတော်ကို ပြန်ခေါ်ရန်ကြိုးစားကြသေးသည်။ ကြီးတော်
က ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီဟု ဆိုသောကြောင့်
သူတို့ လက်လျှော့ခဲ့ကြရလေ၏။

ဝမ်းနည်းနေသော ဆည်းဆာကို နေမင်းက နှစ်သိမ့်
ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ သူမမှာ အခုတော့
အားကိုးတွယ်တာစရာ နေမင်းတစ်ယောက်သာ ရှိတော့
သည်။ ဆည်းဆာတစ်ယောက်တည်းနေသော တိုက်ခန်း
မှာ ရံဖန်ရံခါ နေမင်းက ညအိပ်သည်အထိ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ ချစ်ခရီးက အဆင့်တက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ မထင်မှတ်
သော အံ့ဩစရာ အလှည့်အပြောင်းများကို နေမင်း ဆက်
တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ပထမဦးစွာ မေမေဆုံးသည်။
မေမေအတွက် ပူဆွေး၍မှ မျက်ရည်မခြောက်သေးခင်
ဖေဖေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ မင်းသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို
ခိုးပြေးသွား၏။ ထိုမိသွေးမင်းသမီးငယ်မှာ အစ်မဖြစ်သူ
နှင့် ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်မှာ ပြိုင်ဘက်တွေမို့ ဖေဖေနဲ့ အစ်မနှစ်
ဦးပင်ပန်း ကြီးကျယ်သွားခဲ့သည်။ မေမေ ပိုင်ဆိုင်သော

၂၀ x တရားမင်း x ရေးသားသူ

စိန်ထည်အတွင်းပစ္စည်းများကြောင့် သူတို့မောင်နှမက
တစ်ဖက်၊ ဖေဖေကတစ်ဖက် တရားဆိုင်ကြရ၏။

ဖေဖေသည် သူ့မိန်းမ၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ
ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်တော့။ မေမေက မောင်
နှမ နှစ်ယောက်အတွက် ထားရစ်ခဲ့သော စိန်ထည်များကို
ဖေဖေသည် သူ့မိန်းမအတွက် အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ တရား
ရုံးကို သွားခဲ့၏။ သူတို့မိသားစု၏ အကွဲအပြဲသတင်း
များကို ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများက အလှအယက် ဖော်ပြ
သဖြင့် သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုသို့ တရားဆိုင်နေစဉ် ကာလအတွင်း ဖေဖေ
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်
သွား၏။ ဖေဖေ မရှိတော့သည့်နောက် သူတို့မောင်နှမက
အမှုကို အလိုလို အနိုင်ရသွားခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာဆိုးသည် ဒီလောက်နှင့် ရပ်မသွားခဲ့ဘဲ
တစ်လခန့်အတွင်း သူတို့မောင်နှမကို အကြီးအကျယ်
ထိုးနှက်ပြန်သည်။ ရှိမီးဟု ယူဆရသော မီးလောင်မှု
တစ်ခု သူတို့အိမ်မှာ ဖြစ်ပွားသည်။ အစ်မသည် မီးလောင်
ဒဏ်ရာများနှင့် ဦးခေါင်းမှာ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာ ရသွား
၏။ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးသည်။ အသက်ကို

ကြက်ခြောက်နှစ်ခု ♦ ၂၁

အသည်းအသန် ကုသလိုက်ရသောကြောင့် ကျန်သမျှ
စည်းစိမ်လည်း ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံးမှာ လူက ပြန်ကောင်းလာခဲ့သော်လည်း
မှတ်ဉာဏ်တွေက ပုံမှန်အလုပ်မလုပ်တော့။ ထိုအခါ စိတ်
ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ သူမကို ထားရတော့၏။ နေမင်း
သည် ရုတ်တရက် အဖြစ်အပျက်များစွာမှာ စိတ်ကျရောဂါ
စွဲကပ်စပြုလာ၏။

ချစ်သူ ဆည်းဆာက တစ်လျှောက်လုံး သူ့ဘေးမှာ
အားပေးဖော်အဖြစ် သတ္တိရှိရှိ ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏
ဝတ္ထုတို့နှင့် ကဗျာများသည်လည်း မြန်မာစာပေလောက
မှာ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ ဘာစည်းစိမ်ဥစ္စာမှ မကျန်တော့
သော နေမင်းသည် အရက်ကိုသာ အဖော်ပြုနေတော့၏။
ဆည်းဆာသည် ချစ်သူကိုမတားမြစ်ရက်သဖြင့် ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အသင်းအတွက်
အလားအလာကောင်းသည့် မျိုးဆက်သစ်ဂိုဏ်းသမားတစ်ဦး
အဖြစ် နေမင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့ကြသူများလည်း ခေါင်း
ရမ်း၍ လက်လျှော့သွားကြ၏။ နေမင်းသည် အားကစား
သမားတစ်ဦးဘဝမှ အရက်၏ ကျေးကျွန်တစ်ဦး ဖြစ်လာ
သည်။

၂ x ကရုဏ်းစေ x လေ့ကျင့်သင်

လူတိုင်းက လေးစားအားကျရသော အောင်မြင်ကြွယ်ဝသည့် မိသားစုတစ်ခု၏ နိဂုံးကို လူတွေက စုတ်တသတ်သတ်နှင့် သံဝေဂရစရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ အဖြစ် လူတွေ ပြောနေကြသည်ကို ဆည်းဆာက သိပ် မခံချင်။ ချစ်သူ နေမင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းဖြင့် ထိုရှုံးနိမ့်မှုများမှ ပြန်လည် ထူမတ်လာစေချင်ပါသည်။

နေမင်းတို့အိမ် မီးလောင်မှု၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် မိထွေးဖြစ်သူ မင်းသမီးငယ်မှာ အဖမ်းခံရ၏။ နာကြည်းစိတ်ကို အခြေခံထားသော ကလဲ့စားသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အခုတော့ သူမအပြစ်ကို သူမ ခံစားသွားရလေပြီ။

ဆည်းဆာက နေမင်းကို ခြောက်လအတွင်း ပုံမှန် အနေအထား ရောက်အောင် ဖြုတ်ပြင်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အရင်လို အားကစားသမားတစ်ဦး၏ စွမ်းရည်တွေကိုတော့ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပါသည်။ နေမင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူထောင်ရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စတင်တော့သည်။ လက်ကျန် ခြံကွက်နှင့် မန္တလေးမှ အိမ်ကို ရောင်းပြီး စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်လိုက်၏။

ကြက်မြောက်နှစ်ခု ❖ ၂၃

မကြာမီပင် သူသည် ကားရောင်းဝယ်ရေး လောကမှာ ဖျံတစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။ နေမင်းဆိုလျှင် ကား လောကမှာ လူတွေက ရှိန်ကြရ၏။ သူသည် တစ်နှစ် အတွင်း စီးပွားရေးအခြေအနေ ခိုင်မာလာပြန်သည်။

သူ့ဘဝ ဒီလောက် ပြန်ဖြစ်ရတာ ဆည်းဆာ၏ အမြင်ကျယ်မှုက အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင် သည်ဟု သူ သဘောပေါက်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် တစ်ယောက်ဘဝထဲ တစ်ယောက် ခုန်ချမိ ညှဉ်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ချစ်မြတ်နိုးမိကြ၏။ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ် ဖို့ သူတို့ သဘောတူညီခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်က ထက် ပိုပြီး ပြည့်စုံနွေးထွေးသော ပျော်ရွှင်မှုကို ပိုင်ဆိုင် ခြင်း ရ၏။ သူတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ကိုင်းက ကြီးတော် ဆီ သွားတွေ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံပေါ်မှ အစ်မဆီ သွားတွေ့ကြသည်။ အတိတ်က ဒဏ်ရာတွေဖြင့် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်ကြရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်း မရှိသဖြင့် နေဇင်းက

၁၄ x စာရမင်းဝေ x ရေမှူးသွင်

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ချင်...။ ဒါကို ဆည်းဆာက
ပထမတော့ မဘောမတူချေ။ မိန်းကလေးတို့ သဘာဝ
အတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ကို ခမ်းနားစေချင်သည်။

ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအတင် စကားပြော
ပြီး တော်တော်လေး ညှိနှိုင်းရသေး၏။ နောက်တော့
ဆည်းဆာကပဲ အလျှော့ပေးကာ မင်္ဂလာပွဲကို အကျဉ်းချုံး
စီစဉ်ကြပါသည်။ နေမင်း၏ စီးပွားရေးလောကမှလူတချို့
နှင့် ဆည်းဆာ၏ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းတချို့က သူတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်လာ
ကြ၏။ အားလုံးသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်နူးနူး
ဖြင့် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ထိုည...မင်္ဂလာဦးည...။

ထူးဆန်းထွေလာ ရုပ်ရှင်ကားသည် အဲဒီညကမှ
တကယ့်ဘဝထဲသို့ အခြေချဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်
နေမင်းသည် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ထပ်မံကြုံတွေ့ဖို့ ဖြစ်
လာလေသည်။ မင်္ဂလာဦးညမို့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထား
သည့်တိုင်အောင် နှစ်ယောက်သား တော်တော်နှင့် အိပ်
နိုင်ကြ။ အောင်မြင်သည့် မိသားစုဘဝကို ဟူထောင်ဖို့
အနာဂတ်အတွက် စီမံကိန်းတွေ တစ်လျှောက်ပြီးနှင့် သူတို့

အားတက်စွာ တိုင်ပင်ကျေခပ်နေခဲ့ကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာတော့ တစ်နေကုန် လှုပ်ရှားထားရသည့်ဒဏ်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

မနက်မိုးလင်းလာတော့ နေမင်းတစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူသည် ဆည်းဆာကို ရေချိုးခန်းမှာ၊ ဧည့်ခန်းမှာ၊ မီးဖိုချောင်မှာ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့...၊ နေမင်း၏ သတို့သမီးအသစ် စက်စက်သည် မင်္ဂလာဦးညမှာ ဘယ်ကို ပျောက်သွားရသနည်း။ နေမင်းသည် ဆည်းဆာ၏ အသိမိတ်ဆွေများကို ဖုန်းဆက်စုံစမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးက “မလာဘူး” ဟု တညီတညွတ်တည်း အဖြေပေး၏။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှ တစ်လအထိ ကြာသွားသည်။ ဘာမှ ထူးခြားမလာခဲ့။ နေမင်းသည် လုံးဝ စဉ်းစားမရသောပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ခေါင်းမီးတောက်အောင် ဆည်းဆာကို လိုက်ရှာခဲ့ပါသည်။ အသိမိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်းများ အားလုံးကလည်း အံ့သြတကြီးဖြစ်လျက်ရှိ၏။ “ရန်ဖြစ်သွားသေးလား၊ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်က ဆင်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟူသော မေးခွန်းနှင့် မှတ်ချက်များကို

၂၆ x ကာရံလင် x ရေမှူးသွင်

နေမင်းက ငြင်းဆန်သည်။ ဘာဆို ဘာပြဿနာမှ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှိခဲ့တာ နေမင်း အသိဆုံးသာ ပြစ်၏။ ဆည်းဆာ၏ ကြီးတော်ရှိသော စစ်ကိုင်းချောင် ကို နေမင်း လိုက်သွားတော့လည်း မရှိချေ။ ဘာသာတရား မှာ ပျော်မွေ့နေသော ကြီးတော်အား စိတ်မပူစေရန် ဆည်းဆာ စိတ်ဆိုးသွားတာဟု လိမ်ကာ နေမင်း ပြန်လာ ခဲ့သည်။

အချိန်တွေက တလွင့်လွင့်ကုန်ဆုံးသွား၏။ ဆည်းဆာ ၏ သတင်းအစအနလေးပင် မရခဲ့။ နေမင်းစိတ်တွေ လေလာ၏။ အလုပ်ကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်တော့။ စီးပွား ရေးလည်း ပြန်လည်ယိုယွင်းလာခဲ့သည်။ အရက်တွေကို သာ ဖိသောက်နေသဖြင့် ကျန်းမာရေးကိုပါ ထိခိုက်လာ တော့သည်။ သူ့အိမ်မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော ဦးလေး မိသားစုက လာနေပေးပြီး သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပေးသော် လည်း မထူးခြားပေ။

သူ့ဘဝထဲမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားသော ဆည်းဆာကိုသာ နေမင်းက အချိန်ပြည့် တမ်းတနေခဲ့၏။ သူသည် အိပ်မက်တွေ ဆက်တိုက်မက်သည်။ ဆည်းဆာ သည် ပင်လယ်ထဲတွင် အသက်ရှင်နေဆဲဟု သူ့အိပ်မက်

များက ညွှန်ပြနေ၏။ ဆည်းဆာသည် နေမင်းထံမှသာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မဟုတ်၊ မြန်မာစာပေလောကထဲမှ အမှတ်တမဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားသော စာရေးဆရာမ၊ ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့လေသည်။ နေမင်း၏မိသားစုနှင့် ချစ်သူအကြောင်းသည် လူတွေကြားမှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ရေပန်းစားနေခဲ့တော့၏။ သူက ပုံပြင်ထဲတွင် ဇာတ်လိုက်လုပ်ရတာ ငြီးငွေ့လာဟန်တူသည်။

နောက်ဆုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မြန်မာပြည် တောင်ဘက် အစွန်ဆုံးအရပ်ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

၂၈ x တာရှင်လေး x လေ့ကျင့်

[၃]

သူသည် အတိတ်စာမျက်နှာများကို ဖြစ်နိုင်ရင်
မေ့ထားပစ်ချင်သည်။ သို့သော် အမှတ်တရဒဏ်ရာဆိုတာ
ဒီလို အလွယ်တကူ ပျောက်ပျက်မသွားကြောင်း သူ
ကောင်းကောင်းနားလည်ပါ၏။ သူ့အတွက် ဘာသဲလွန်စ
မှ မထားခဲ့သော ဆည်းဆာကို ပင်လယ်ထဲမှာ ရှာရန်
ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ သူ အိပ်စက်နားခိုဖို့ အခန်းကျဉ်း
ကျဉ်းလေး တစ်ခန်းရှိ၏။ သူ့အခန်းသည် အနည်းငယ်
ခြောက်သွေ့ မှောင်ရိလျက် ရှိပါသည်။ သူက ဒိုင်ယာရီ
တစ်အုပ်မှာ ဟိုရေးဒီရေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ နောက်...

လိုက်ကာငယ်ကို ဖယ်၍ ပင်လယ်ဆီသို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဘောလ်ပင်ကို လှည့်၍ ကစားနေပြီးမှ စောစောကလို ပင်လယ်ဆီ ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နေဝင်တော့မည်။

ညနေခင်း၏ နေရောင်အကြွင်းအကျန်များက အခန်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ ချောင်းမြောင်းနေကာ သူက တစ်ခုခုရေးသားရန် ပျင်းရိနေမိသည်။ (အထူးသဖြင့် မတော်တဆ အမှန်တရားအကြောင်း ရေးရန် ပျင်းရိနေခြင်းဖြစ်၏။)

သူသည် လိုက်ကာကိုရော ပြတင်းတံခါးကိုပါ တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အလင်းများက အခန်းထဲသို့ ရုတ်ခနဲပြေးဝင်လာကြသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်တွေက စွဲလမ်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် အုပ်စုဖွဲ့ရွေ့လျားနေကြတာ တွေ့ရ၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘဲ သူ မဲလိုက်မိသွားသည်။ သူက ထိုသို့ အူကြောင်ကြောင် အပြုအမူတွေကို မတော်တဆ လုပ်မိတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုသူရိန်...”

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြောင့် သူ လန့်သွား၏။ ဒါကိုညို့အသံပဲ...။

၃၀ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

“ဝင်ခဲလေ...”

သူ ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ကိုညိုက စေ့ထားသော တံခါး
ရွက်ကို တွန်းကာ ဝင်လာ၏။ ထို့နောက် ကျယ်ပြန့်သော
ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်၍ ကိုညိုက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ဆို...ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပဲ စကားပြောဖော်
မရှိလို့ပါ”

“ဪ...ကိုညိုက ကျွန်တော့်ကို ဘာစကားတွေများ
ပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုသူရိန်ကို ကျွန်တော်က မေးချင်တာဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုညိုက ဘာတွေများ မေးချင်နေ
ပါလိမ့်”

သူ့စကားကြောင့် ကိုညိုက အားတက်သွား၏။
နောက်... အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန် ပြုပြန်သည်။ သူက
ကိုညိုကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုသူရိန်ဘဝအကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား
လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုတလောတုန်းက သူဌေးဆီမှာ
ကိုသူရိန်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်မိတ္တူကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်
တယ်။ ခင်ဗျားလိပ်စာက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ သူဌေးရပ်ကွက်

တစ်ခုပဲ။ ဒီတော့မှ...ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုသူရိန်က ကျွန်တော်တို့လိုမျိုး စားဝတ်နေရေးအတွက် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ။ ဘယ်လိုလဲဗျ...ကျွန်တော့်အထင် မှန်ရဲ့လား”

သူက ကိုညိုစကားကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နားထောင်နေ၏။ ကိုညိုက သူ့မေးခွန်း မှားသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ့မျက်နှာက ရယ်ပြုံးစပြုလာ၏။ ဒီတော့မှ ကိုညိုလည်း သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ သူက စကားပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝက တခြားသာမန်လူတွေထက်တော့ အပြောင်းအလဲတွေ၊ အတက်အကျတွေ အရမ်းမြန်ဆန်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်တော့မရှိနဲ့ ကိုညိုရ။ ကျွန်တော်က အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွရမှာ အရမ်းဝန်ထွေးနေလို့ အခုတော့ မပြောချင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပြောပြခိုင်းတာ ခင်ဗျားက ပထမဦးဆုံးပဲ။ ကျွန်တော် ပြောချင်လာတဲ့အခါ ကိုညိုကို အရင်ဆုံး အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းသလို ကျွန်တော်ဟာ စားဝတ်နေရေးသက်သက်နဲ့ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်

၁၂ x ကဏ္ဍစဉ် x ရေမှူးသွင်

ဝင်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်”
ကိုညိုသည် အံ့သြနေသောအမှုအရာဖြင့် သူ့ကို မေးမိ
ပြန်သည်။

“ကိုသူရိန်က ဒါဆို ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်
နေတာ တခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုများ ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတယ်”

သူက သံပြတ်ဖြင့် အဖြေပေး၏။ ကိုညိုသည် သူ့
စိတ်ဝင်စားမှုကို လုံးဝဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ထပ်မေးလိုက်
ပြန်သည်။

“ဘာများလဲ ကိုသူရိန်...”

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ဟာ...ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါသမျှ လူအားလုံးကို
ခင်ဗျား သိနေတာပဲဗျာ။ ကိုသူရိန်က ဘယ်လိုလိုက်ရှာ
နေတာလဲ။ ခင်ဗျားရှာနေတဲ့လူက ဘယ်မှာလဲ”

“တွေ့တော့ မတွေ့သေးဘူး။ သူက ပင်လယ်မှာ
ရှိတယ်”

“ပင်လယ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုနည်း
နဲ့ အကြာကြီး အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ပြီးတော့
ခင်ဗျားဟာက သေချာလို့လား၊ ဘယ်သူကပြောသလဲ။

အဲဒီလူ ပင်လယ်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ...”

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီလူဟာ ဒီပင်လယ်ထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံကို ပါတာဗျ”

“ဗျာ...”

ကိုညို၏ အာမေဍိတ်သံနှင့် ကိုသူရိန် (ခေါ်) နေမင်း၏ ဥပေက္ခာတရားသည် ထပ်တူကျလျက် ရှိပါသည်။ ကိုညိုသည် ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း “ဒီလူဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ တခြားလူတွေက ဒါကြောင့်ပြောနေကြတာကိုး”ဟု တွေးနေမိ၏။

သူရိန်ကတော့ သူ့ဒိုင်ယာရီထဲမှ ဆည်းဆာ၏ ဓာတ်ပုံဟောင်းလေးကို ထုတ်ကြည့်ရင်း အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူ့ဘဝသည် ဒီလို တစ်စုံတစ်ရာအပေါ် အစွဲအလမ်းကြီးနေရုံဖြင့်လည်း အရသာ ရှိနေတတ်ပါသည်။

၁၆ x စာရင်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

[၄]

ညသည် တစ်ခြမ်းပဲ လရောင်အောက်မှာ လဲဖြာ
နေ၏။ ရေလှိုင်းများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ တလိမ့်လိမ့်
ဝေးကွာသွားတာကို သူ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျောက်ချ
ထားသော သင်္ဘောသည် လှိုင်းအရှိန်ဖြင့် မသိမသာ
လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေ၏။ သူက အခန်းထဲမှ သင်္ဘောထိပ်ဦး
ဆီကို ထွက်လာသည်။

သင်္ဘောသားများမှာ ညဦးပိုင်းတုန်းက ပိုက်ဆွဲထား
ရသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ တုံးလုံးပက်လက်
နှင့် ကြုံသလို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ သူက
ထိုအိပ်မောကျနေသူများကို ရှောင်ကွင်း၍ လူနီးပတ်ပေ

သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ ရုတ်တရက် သင်္ဘောထိပ်ဦးရှိ ထိုင်နေကျ နေရာလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...”

သူ မြင်နေရသည်မှာ အဖြူလွလွဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ မပါတာ သူ သတိရသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးကို ဆည်းဆာဟု သူ ထင်မှတ်လာသည်။ သူရိန်မှာ စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး စွဲကပ်နေတာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ သူခံစားနေရသော စိတ်ရောဂါဝေဒနာ ဆိုးရွားပြင်းထန်လာချိန်များတွင် ဒီလိုပဲ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေက ထင်ချင်ရာ ထင်နေတတ်၏။ သူက တဖြည်းဖြည်း ထိုအမျိုးသမီးနားသို့ တိုးကပ်သွားပါသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်၏။

အို...ဆည်းဆာပါလား။ သူ မယုံသဖြင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်ကြည့်ရသေးသည်။ တကယ့်ကို ဆည်းဆာမှ ဆည်းဆာအစစ်။ သူမက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်၏။ နောက်...သူ့ကို သူမက လှမ်းနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“မောင် နေကောင်းတယ်နော်”

ဒါ ဆည်းဆာဆိုတာ အလွန်သေချာသွားပြီ။ သူ့ကို

၃ x စာရမင်း x ဝေဖန်သွင်

‘မောင်’ဟုခေါ်သော မိန်းမသည် ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဆည်းဆာတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ သူက ယောင်ရမ်းပြီး သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သူမက မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးသည်။

“မောင့်ကို ဒီပင်လယ်ထဲ လိုက်လာဖို့ အိပ်မက်တွေ ပို့လိုက်တာ ရောက်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ရောက်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ မောင်ရယ်...ရရချင်း လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“မောင်လည်း အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ လာခဲ့တာပဲ။ အခု ဒီပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောနဲ့ အလုပ်ဝင်ပြီး ဆည်းဆာကို လိုက်ရှာနေတာပဲ ခြောက်လတောင် ရှိနေပြီ”

ဆည်းဆာက သူ့စကားကြောင့် တိုးသွဲ့ငြိမ်ညောင်းစွာ ရယ်မောလိုက်၏။ ပင်လယ်သည် လရောင်၏ ဖြားယောင်းမှုအောက်မှာ မာယာတွေကို မေ့လျော့နေလေသည်။ မင်္ဂလာဦးညကတည်းက ပျောက်သွားခဲ့သော သတို့သမီးတစ်ယောက်သည် ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲမှ ဖြန်၍ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်ဆန်သည့် အခိုးအငွေ့များက သူတို့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လွင့်ဝဲနေကြသည်။

သူက သူမကို မေးလိုက်၏။

“ဆည်းဆာက မောင့်ကို ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကို ထွက်
သွားရတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ ဆည်းဆာက လူတွေရဲ့
ချွေးနဲ့ကို မခံနိုင်တော့လို့၊ နောက်ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်
မှာ မနေချင်တော့ဘူးလေ။ အဲဒါ ပင်လယ်ထဲမှာ လာနေ
တာ။ ပထမက မောင်လည်း ပါလာတယ်ပေါ့။ ဒီရောက်
မှ မောင် ကျန်ခဲ့မှန်း ဆည်းဆာက သိရပြီး အိပ်မက်
တွေကို လှမ်းပို့ရတာ”

“ဆည်းဆာက မောင့်ကို သေချာမှမခေါ်တာကိုးကွ။
ပြီးတော့ အရမ်းလောနေသလိုပဲ”

“မလောလို့ မရဘူးလေ မောင်ရဲ့။ အဲဒီတုန်းက
နဂါးတွေရဲ့တိုင်းပြည်မှာ တံခါးပိတ်ခါနီးနေပြီ။ ဆည်းဆာ
တောင် (၁၃)စက္ကန့်လောက် ဦးသွားလို့”

“နဂါးပြည်ကို အဲဒီအချိန်က တံခါးပိတ်ဖို့ အမိန့်
ထုတ်တာ ဘယ်သူတုံး”

“လောကပါလ နတ်မင်းကြီးပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဆည်းဆာ အခုရော
ပင်လယ်ထဲမှာ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေးဖြစ်သေးလား”

၃၈ x စာရောင်းဝေ x ဝေမျှသွင်

“ရေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဖတ်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတွေ ဖတ်ဖို့လဲ”

“ပုစွန်တွေ ရှိတယ်လေ။ သူတို့ ဖတ်ကြတာပေါ့”

“လူတွေနဲ့ ပုစွန်တွေဖတ်ဖို့ရေးတာ ဘာကွာလဲ။ ဆိုလိုတာက စာရေးတဲ့အခါ အားထုတ်ပုံချင်း ကွာခြားချက်ကို မေးတာ”

“ပုစွန်တွေအတွက် ရေးတာ အများကြီးပိုအားထုတ်ရတာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား...ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်”

“ပုစွန်တွေက လူတွေလို ကွေ့ကောက်တဲ့နည်းလမ်းတွေ မသိဘူး။ ယုတ္တိဗေဒ မတတ်ဘူး။ အာသာတရား မရှိဘူး။ စားဝတ်နေရေး ပုံပြင်တွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ပိုက်ဆံမရှာကြဘူး။ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ မစင်တွေကိုပဲ သိမ်းထားကြတယ်။ မောင်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့...။ သူတို့ ဖတ်လို့ အရသာရှိအောင် စာရေးရတာ သိပ်ခက်တာပဲ”

“ဪ...”

“မောင်ရော...ဘာတွေ လုပ်ဖြစ်သလဲ”

“မောင်က နေ့တိုင်း အရက်ကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံသောက်

တယ်။ သေမင်းကို ချိန်းပြီး စစ်တုရင်ကစားတယ်။ အမှန်
တရားကို အချို့အုပ်ပြီး ရောင်းစားတယ်။ ပြီးတော့...
မတော်တဆတွေရဲ့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုအကြောင်း
ခိုင်ယာရီရေးထားတယ်”

“မောင်က အရမ်းတိုးတက်လာတာပဲ။ ဘောလုံး
ရော မကစားတော့ဘူးလား။”

“ကစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို တစ်ပွဲလုံး
မကစားတော့ဘူး။”

“ဒါဖြင့်... မောင်က အချိန်ပိုင်းပဲ ဝင်ကစားတာ
ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ပွဲကစားချိန် မိနစ်(၉၀)အတွင်း လုံးဝ
မကစားဘူး။”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒီလိုလေ... မောင်က အချိန်ပိုကျမှ ကစားတယ်။
အချိန်ပို သီးသန့်ဘောလုံးကစားသမားပေါ့”

“အချိန်ပိုမပါတဲ့ ပွဲတွေဆိုရင်ရော”

“ဒါများ မကစားဘူးပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ဘာကို သဘောကျမှန်း မသိဘဲ
ရယ်လိုက်မိကြ၏။ လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်နေ

၂၀ x ကာမင်းဝေ x ရေပျံသွင်

သဖြင့် ဆည်းဆာ၏ ဆံပင်ရှည်များနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ
မှာ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ခတ်လျက်ရှိပါသည်။ လမင်းကပဲ
နိမ့်ဆင်းလာသလား။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ကပဲ မြင့်
တက်လာသလား။ ထိုနှစ်ခု၏ ကွာခြားချက်မှာ သိသိ
သာသာကြီး ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ သူမက လရောင်ကို
ကြည့်ပြီး ခွဲခွာချိန်အား သိမြင်လိုက်သည်။

“မောင်...ဆည်းဆာ သွားရတော့မယ်”

“အင်းပေါ့လေ...သွားပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် မောင်နဲ့ ဘယ်လိုပြန်တွေ့ကြမလဲဟင်”

“ဒီလိုလုပ်...”

“နေဦး၊ နေဦး...မောင်မပြောနဲ့တော့။ လာမယ့်
လပြည့်နေ့ကျရင် ည (၁၂)နာရီ တိတိမှာ မောင့်ကို
ဆည်းဆာ လာခေါ်မယ်”

“လပြည့်နေ့ည (၁၂)နာရီ”

သူက ထိုသို့ရေရွတ်တော့ သူမက ခပ်စူးစူး တစ်ချက်
ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် ဆည်းဆာသည်
သင်္ဘောထိပ်ဦး၌ လှစ်ခနဲ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

သူသည် ရှည်လျားလှသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးတစ်

ကြက်မြေသစ်နှစ်ခု ♦ ၄၁

ချောင်း၏ အစကို ရရှိသွားခဲ့ပြီမို့၊ လေ့ပါးစွာ သက်ပြင်း
ချနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ထိုနေ့က မိုးလင်း
သည့်အထိ သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နောက်တော့
သူ ပျော့ခွေကာ သတိလစ်၍ လဲကျသွားတော့၏။

၄၂ x ကာရံမင်း x ကေမုလ်သွင်

[၅]

ကိုညိုက စိတ်ညစ်နေဟန်ဖြင့် ငါးပိုက်များ ရှုပ်ယှက်
ခတ်နေသည့်ကြားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
လျက်ရှိ၏။ ပဲနင်းအဘိုးကြီးနှင့် သင်္ဘောသားတချို့က
သတိမေ့နေသော ကိုသူရိန်ကို တတ်သလောက် မှတ်
သလောက် ပြုစုနေကြသည်။ နောက်တစ်ခေါက်ကျရင်
သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆေးမှူးတစ်ယောက်လောက် ခေါ်လာဖို့
သူဌေးကို တင်ပြရမည်။

ဖိုးသားဆိုသော သင်္ဘောသားငယ်တစ်ဦး၏ ပြော
ကြားချက်အရ ကိုသူရိန်သည် သင်္ဘောထိပ်ဦး၌ တစ္ဆေ
လိုလို၊ အရိပ်လိုလို၊ ရေသူမလိုလို တစ်ယောက်နှင့် စကား

တွေ ပြောနေကြသတဲ့။ အဲဒီဖိုးသားက သရဲကြောက်
တတ်သူမို့ အပေါ့သွားပြီး အမြန်အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်သွား
တာကြောင့် အခြေအနေတွေကို ဘာမှ ဂဏနာ မသိ
ခဲ့ပေ။ သူက ကိုသူရိန်ကို တစ္ဆေ သရဲတွေ မွေးမြူထား
သည့် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟု တွင်တွင်စွပ်စွဲနေလေသည်။

“ကဲ...ဖိုးသား တော်တော့ကွ။ ပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး
ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း။ ဟိုမှာ သတိမရသေးလို့ စိတ်ပူနေရတဲ့
အထဲ မင်းကတစ်မှောင့်...”

ကိုညိုက ဝင်ဟောက်တော့မှ ဖိုးသားဆိုသည့် ကောင်
က ငြိမ်သွား၏။ ကိုညိုက ဖိုးသားပြောတာ ဟုတ်ချင်
ဟုတ်နေမှာဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း
ကိုသူရိန်က ပင်လယ်ထဲမှာ လူလာရှာတယ်ဆိုလား၊ ဘာ
လား ကိုညိုကို ပြောသွားခဲ့သေး၏။

“ဆရာညို...ကိုသူရိန် သတိရလာပြီ”

သတင်းလာပေးသော ထမင်းချက်လေးနှင့်အတူ
ကိုညို အားရဝမ်းသာ ပြေးလိုက်သွားခဲ့သည်။ ဟိုရောက်
တော့ ကိုသူရိန်က တစ်ညလုံး သတိလစ်နေရာမှ သတိရ
လာသူ တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ လန်းဆန်းတတ်ကြွ
နေ၏။ သူ့ဘေးနားမှာ လူတွေ အုံနေတာကိုလည်း နား

၄၄ x စာရောင်းဝေ x ရေမှူးသွင်

မလည်သလို ဖြစ်နေပုံရသည်။ ကိုညိုက မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုနေလဲ ကိုသူရိန်၊ သတိရလာပြီလား။”

“ကျွန်တော်က သတိလစ်နေတာမှ မဟုတ်တာဗျ၊
အိပ်နေတာ”

“အဲ...”

“ဟို...”

ကိုသူရိန်က တကယ်ပင် အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပြီး နိုးထ
လာသူတစ်ဦးကဲ့သို့ လက်ကိုဆန့်ကာ အားရပါးရ သမ်း
ဝေလိုက်သေးသည်။ ပဲနင်းအဘိုးကြီးနှင့် ကိုညိုသည် တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်မိ
ကြ၏။ ကျန်သည့်လူများကလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်
ဖြစ်နေကာ စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။ တချို့က နားထင်ကို
လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်၍ လက်ခါပြကြပြီး သူ့ကို ကွယ်ရာ
မှာ ဂုဏ်ပြုကြပါသည်။ ကိုညိုက အခြေအနေကို ပုံမှန်
ပြန်ဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ဧဟ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ကိုသူရိန်ကို မမြင်
ဖူးကြဘူးလား။ သွား...သွား...ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်။
ပိုက်ပြန်ချဖို့ ပြင်ထားကြ။ ငါးက ဒီတစ်ခေါက် သိပ်မရ
ဘူး။ နောက်သုံးရက်အထိမှ ခန့်မှန်းထားသလောက် မရ

ရင် ကော့သောင်းပြန်မယ်”

ထိုအခါတွင်မှ သင်္ဘောသားများသည် ပိုက်ပြန်ချရန် သူ့အနားမှ ထွက်သွားကြ၏။ သူက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသွားပြီး ကိုညို စောစောက ပြောလိုက်သော “နောက်သုံးရက်ကျရင် ကော့သောင်းပြန်မယ်” ဆိုသည့် စကားအား နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ ရေရွတ်နေလေသည်။ အခုတော့ သူ့အခန်းလေးထဲတွင် ကိုညိုတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့၏။

“ကိုညို”

“ဗျာ...”

“လာမယ့်လပြည့်နေ့က ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

ကိုညိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားရင်း သူ့လက်ပတ် နာရီမှ ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ရက်နှင့် မြန်မာရက် ကွာခြားပုံကို စိတ်ထဲမှ သူ တွက်နေ၏။

“လပြည့်နေ့က နောက်သုံးရက် လိုသေးတယ် ကိုသူရိန်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက နောက်သုံးရက်ကျရင် ကော့သောင်းပြန်မယ်ဆိုလားလို့ပါ။ ငါ့ချစ်တော်က လပြည့်ညကို ပင်လယ်ထဲမှာ ရှိချင်တာ”

၄၆ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

“ဒါက ငါးတွေ ခန့်မှန်းထားသလောက် မရမှပါ။ ရရင်တော့ ဆက်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သင်္ဘောကို ဆယ်မိုင်လောက် မြောက်ဘက်ရွှေ့လိုက်ရင် အိုကေလိမ့်မယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားထင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကိုသူရိန်က ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ သင်္ဘောသားများက ငါးပိုက်များ၊ ကြိုးများနှင့် ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းနေကြပါသည်။ ကိုညိုသည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုညိုမျက်လုံးများသည် နားမလည်နိုင်ခြင်း၏ အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သမ်းနေတော့သည်။

သို့သော် ကိုညိုက နားမလည်ခြင်းကို အဖြေမရှာခဲ့။ ဒီအတိုင်းသာ ထားလိုက်၏။ လူတစ်ယောက်က တခြားလူတစ်ယောက်အပေါ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခြင်းသည် ပျင်းရိစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲတွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောငယ်တစ်စီးက ညက်ညောသိမ်မွေ့စွာ ရွှေ့လျားသွားနေ၏။ နေမင်းသူရိန်ဆိုသော အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် မကွဲပြားလော လူတစ်ယောက်က အာဂတိဆီသို့ ခပ်တည်တည် ရင်ခုန်လျက်ရှိ၏။

ပင်လယ်ထဲတွင် ငါလယ်၏ ဥပဒေကို လိုက်နာရန် အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိကြပါသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်တွင် သာမန်လူတန်းကဲ့သို့ ပြုမူ၍မရ။ အရာရာကို သတိရှိရမည်။ ကိုညိုသည် အရက်ကို ကြိုက်၍ သောက်သော်လည်း အလုပ်ကိုတော့ မလစ်ဟင်းရအောင် ဂရုစိုက်၏။ သူ့သဘောသားများကိုလည်း ထိရောက်စွာ ကြပ်မတ်နိုင်သည်။ ကိုသူရိန်ကိုယ်စား ကိုညိုက ငါးတန်ချိန်မှတ်ပြီး စာရင်းဇယားတွေကိုလည်း လုပ်ပေးထား၏။

အခုတော့ သူတို့သဘောသည် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ ကိုသူရိန်က အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်လိုလို ဆည်းဆာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့မှုကို စဉ်းစားရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သဘောသည် မြောက်ဘက်သို့ ဆယ်မိုင်ခန့် ရွေ့လာလာခဲ့ပြီ။ ကိုသူရိန်သည် ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာကာ ပင်လယ်ရေပြင်ဆီ စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ သဘောက တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားပါသည်။ ကိုညိုက ပဲနင်းအဘိုးကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အဘ...ကျွန်တော်တို့သဘော ရွေ့လာတာ သယ်နှစ်မိုင် ရှိပြီလဲ”

၄၈ x ကရုဏာဇော x ရေမှူးသွင်

“ဆယ်မိုင်ကျော်ပြီ”

ကိုညိုနှင့် ကိုသူရိန်တို့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။
ကိုညိုက မေးဆတ်ပြကာ သူ့ထံမှ သဘောထားတောင်းခံ
သည်။ သူက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်၍ အဖြေကို ပြော၏။

“မရပ်နဲ့ဦး အဘ...သွားဦး၊ နောက်ထပ် သုံးမိုင်
လောက်မှ ရပ်မယ်”

ပဲနင်းအဘိုးကြီးက ကိုသူရိန်စကားကို ကန့်ကွက်
ပါသည်။

“အဘ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် သဘောကို
ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်သင့်ပြီ။ နောက်ထပ် သုံးမိုင်ဆက်သွား
ရင် ငါးအုပ်ရှိနိုင်မယ် မထင်ဘူးကွ...”

ကိုညိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ဆုံးဖြတ်ရန်
ခက်ခဲနေ၏။ ကိုသူရိန်က ပြောသည်။

“အဘပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါးအုပ်က
အခု အဲဒီနေရာမှာ မရှိသေးပေမဲ့ မနက်ဖြန်မနက်ဆို
အဲဒီနေရာကို ရောက်နေပြီ”

“သေချာလှချည့်လား ကိုသူရိန်ရဲ့။ ဘယ်လိုသိတာ
လဲ”

ကိုညိုက ဒီတော့မှ ဝင်မေးပါသည်။

အိပ်မက်အသစ်

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိနေတာပါ”

ပဲနင်းကြီးက မျက်လုံးပြူးကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ကိုညိုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ...

“အဘ...ကိုသူရိန်ပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ထပ်သုံးမိုင် ဆက်မောင်းဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားကြည့်ကြတာ ပေါ့”

ပဲနင်းကြီးသည် ဘာမှထပ်ပြီး စောဒကမတက်တော့ဘဲ “ကောင်းပါပြီဗျာ” ဟု တစ်ခွန်းသာပြော၍ သင်္ဘောကို ဆက်မောင်းနေခဲ့သည်။ သုံးမိုင်ဆိုသော အကွာအဝေးသည် ပင်လယ်ထဲတွင် ခဏအတွင်း ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် သူတို့သင်္ဘောကို ကျောက်ဆူးများ ချကာ ရပ်နားပါသည်။ သူတို့ သင်္ဘောသားများအားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားကြ၏။ ယမကာကြိုက်သူက အများစုမို့ သူတို့ ထမင်းပွဲများနှင့် သောက်ပွဲက ဆက်သွားသည်။ သို့သော် အလွန်အကျွံတော့ ကိုညိုက သောက်ခွင့် မပေးချေ။ သင်္ဘောသားများနှင့် ကိုသူရိန်သည် ဒီထမင်းပွဲတွင် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ရင်းနှီးနှေးထွေးနေလေသည်။

ကိုသူရိန်အပေါ် အမြင်စောင်းနေသော ဖိုးသားက

၅၈ x တာရှင်းလေ x ဝေမျိုးသွင်

ပင် သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားစွာ ဆက်ဆံပါ၏။ ရှားရှား
ပါးပါး အမှတ်တရဖြစ်စရာ ထမင်းစားချိန်လည်း ဖြစ်
သည်။ နောက်တော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ပြန်ရောက်သွားကြ
ပြီး သူတို့အားလုံး ပိုက်ချဖို့ ပြင်ဆင်ကြရ၏။ လေက
ပိုမိုကြမ်းလာကာ လှိုင်းတွေက ကြီးမားလှုပ်ရှားစပြုလာ
သည်။ ကိုညိုစိတ်ထဲတွင် မုန်တိုင်းများလားဟု သံသယ
ဖြစ်မိသေးသော်လည်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့အားလုံး ရာသီ
ဥတု အခြေအနေကို စိတ်ချရမှ အိပ်ရာဝင်ကြ၏။ ထိုည
က ကိုသူရိန်ရော ကိုညိုပါ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်
ခဲ့ကြပါသည်။

[၆]

ပင်လယ်ထဲသို့ မနေ့က ဝင်သွားခဲ့သော နေလုံးကြီးသည် အခုတော့ ပင်လယ်ထဲကပဲ ပြန်၍ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရာသီဥတုသည် အထူး ကြည်လင်နေပြီး သဘောတစ်စီးလုံးလည်း မမြင်ရသော ခွန်အားတစ်မျိုးကြောင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြ၏။ မနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်နွေးနွေးအောက်မှာ သဘောသားများသည် ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်၌ စိတ်ပါလက်ပါ ကြိုးစားနေပြန်သည်။ ကိုညိုက သူ့လူများကို ပိုက်ဆွဲရန် အချက်ပြလိုက်၏။

ကိုသူရိန်က သူပြောသလို ဖြစ်မလာမှာ စိုးရိမ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ညီညာတက်ကြွကာ အလုပ်လုပ်

၅ x ကရုဏ်းငဝ x ငဝမှူးသွင်

နေသော သင်္ဘောသားများဆီမှ ထူးခြားသည့် အာမေဇိုတ်
သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အားပါးပါး...ပိုက်က လေးလိုက်တာ။ ကြည့်ရတာ
ငါးတွေ အပြည့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်နော်...မနေ့က ပိုက်ဆွဲရတာနဲ့ တခြားစီ
ပဲ”

ပင်ပန်းကြသော်လည်း သူတို့ ပျော်နေကြပါသည်။
သင်္ဘောပေါ်သို့ ငါးပိုက်ရောက်လာသည့်အခါ အားလုံး၏
အသံများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံပွက်လော
ရိုက်နေ၏။ တကယ်ပင် ငါးများက ပိုက်အပြည့်လျှံကျ
နေခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံး ကိုသူရိန်ကို ဝိုင်းဝန်း ချီးမွမ်း
ကြလေသည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း သူတို့သင်္ဘောတစ်စီးလုံး ပင်ပန်း
လွန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် ငါးတွေ ဖမ်းကြ
ရ၏။ အခေါက်တိုင်းမှာ ငါးတွေက ပိုက်အပြည့်အလျှံ
ချည်းသာဖြစ်၏။ ပိုက်တချို့ စုတ်ပြဲကုန်သည်အထိ ငါး
အုပ်က တိုးကြ၏။

ကိုသူရိန်သည် အလုပ်လုပ်ရင်းမှ လပြည့်ညကို
မျှော်တလင့်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပါသည်။ အခုဆို

သင်္ဘောပေါ်ရှိ အအေးခန်းများအတွင်း ငါးတွေ ပြည့်လှ
နီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ပဲနင်းအဘိုးကြီးက အံ့သြစွာ ရေခွက်ပါ
သည်။

“တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပင်လယ်မှာ ကြီးလာတာ၊
ဒီလောက်များတဲ့ ငါးအုပ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”
ကိုညိုက...

“ဒီပုံအတိုင်း မနက်ဖြန် သင်္ဘောပေါ်မှာ အအေး
ခန်းတွေ အကုန်ပြည့်ပြီ။ ကော့သောင်းပြန်ပြီ ချက်ချင်း
ပြန်ထွက်လာရင် ဒီငါးအုပ်ကို မိနိုင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ဒီတစ်ခါ စံချိန်သစ်ပဲ”

ကိုညိုရိန်သည် ပဲနင်းအဘိုးကြီးနှင့် ကိုညိုတို့ စကား
ပြောနေတာကို တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ သူ့အာရုံတွေက
ဒီနေ့ည လပြည့်ညဆိုသော အသိမှာ တွယ်ငြိနေပါသည်။
နာရီခိုင်ခွက်ပေါ်မှ စက္ကန့်လက်တံလေးများက တချက်
ချက်နှင့် ပုံမှန်လည်ပတ်နေဆဲ...။

သူက ည(၁၂)နာရီကို အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လှပြီ။
ကာလကြာရှည်စွာ ပျောက်ဆုံးနေသော သတို့သမီး (သို့
မဟုတ်) ဆည်းဆာနှင့် သူသည် ပြန်ဆုံတွေ့ရတော့မည်။
သူ့ဘဝကို ဆည်းဆာနှင့်အတူ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်

၅ x စာရမင်းဝေ x ဝေပျူသွင်

တောင်ရမည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ
 တောက်ပစူးရှလို့နေသည်။ အချိန်များက တလွင့်လွင့်
 ကုန်ဆုံးလျက် ညဆီသို့ ခရီးဆက်ပါ၏။ သဘောသား
 များအားလုံးသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ ပင်ပန်း
 ထားကြသဖြင့် လပြည့်ည၏ အရသာကို မခံစားနိုင်ကြဘဲ
 မက်မက်စက်စက် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေ
 ကြပါသည်။

လပြည့်ညမှီ ကောင်းကင်က မှောင်မှိုက်မနေဘဲ ဝင်း
 ထိန်လင်းပနေ၏။ ကိုသူရိန်သည် သဘောတစ်စီးလုံးအနှံ့
 လှည့်လည်ကာ အိပ်မောကျနေသူများကို လိုက်ကြည့်
 သည်။ ကိုညိုနှင့် ပဲခင်းအဘိုးကြီးကိုတော့ သူများတွေ
 ထက် ပိုပြီး အချိန်ကြာအောင် သေသေချာချာ စိတ်ထဲမှ
 နှုတ်ဆက်ရင်း ကြည့်ပါ၏။ နောက်တော့ သူသည်
 ဒိုင်ယာရီစာအုပ် (ထိုဒိုင်ယာရီထဲတွင် သူက မတော်တဆ
 များ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုအကြောင်း ရေးထားသည်)ကို
 ကိုင်ရင်း သဘောထိပ်ဦးပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

လရောင်အောက်မှာ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံများက
 လှပသော ဂီတတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်၏။ သူက နာရီကို
 တစ်ချက်ပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က (၁၁)နာရီ

ငါးဆယ်မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုခဏ၌ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး သွေးလည်ပတ်မှု များက အမှတ်တမဲ့ ရပ်တန့်သွား၏။ ဒူးတွေညွှတ်ကွေးလာသောကြောင့် သင်္ဘောကုန်းပတ်မှ လက်ရမ်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။ လက်ရမ်းကို အားပြုထားရင်းမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုလည်း ပြုတ်ကျမသွားစေရန် သတိထားရသေး၏။ (၁၂)နာရီထိုးရန် လက်ကျန် ဆယ်မိနစ်ကလည်း ညင်သာစွာ တစ်ချက်ချင်း ချဉ်းကပ်နေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အင်အားများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နုတ်ယူနေသလို ခံစားရသည်။ မျက်လုံးတွေလည်း မှုန်ဝါးစပြုလာ၏။ လရောင်၏ ဆွဲငင်မှုအောက်မှာ သူ နွမ်းနယ်မောပန်းနေလေသည်။

မဖြစ်ဘူး။ အားတင်းထားမှ...။

သူက သင်္ဘောကုန်းပတ်လက်ရမ်းတွေကို ပို၍ အားစိုက်ထားမိပါသည်။ (၁၂)နာရီထိုးရန် စက္ကန့်ပိုင်းသာ လိုတော့၏။

ဆည်းဆာ လာတော့မှာပါ။ သူ့မက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ သူ့ဆီ လာဖို့ ပျက်ကွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ဆည်းဆာကို ပြုရမယ်။

၅၆ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေပျူသွင်

အဲဒီအခါ သူမက “မောင် စကားပြောရေးတာ တိုးတက်လာတယ်” လို့များ မှတ်ချက်ချလေမလား။

သူ့ဦးခေါင်းသည် အောက်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် သွေးလည်ပတ်မှု ရပ်ဆိုင်းနေခြင်းကြောင့် အေးစက်ကာ နာမ်ကြောများလည်း အလုပ်မလုပ်တော့။ သူ့လက်ချောင်းများသည် ပြေလျော့စပြုလာ၏။ အချိန်က (၁၁)နာရီ (၅၄)စက္ကန့်။

၅၅ စက္ကန့်၊ ၅၆ စက္ကန့်၊ ၅၇ စက္ကန့်၊ ၅၈ စက္ကန့်၊ ၅၉ စက္ကန့်...။

(၁၂)နာရီတိတိ ထိုးသွားပြီ။ သူ ထိုနေရာတွင် ခူးထောက် လဲကျသွားပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် လရောင်သည် လင်းထိန်နေပြီး လေတိုးသံများနှင့် လှိုင်းခတ်သံများကြားမှ ပင်လယ်ဝံပုလွေများ၏ အူသံ ရှည်ရှည်တွေက ထူးဆန်းစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အချိန်အခါမဟုတ် လျှပ်စီးတွေက (မိုးနှင့် မိုးခြိမ်းသံများ မပါဘဲ) လက်ထနေ၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်သည် ပင်လယ်ထဲသို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးသည် ရေလှိုင်းနှင့် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ထိခတ်

ကြက်ခြောက်နှစ်ခု ♦ ၅၇

ကာ ပင်လယ်ရေအောက်ကို နစ်မြုပ်ကွယ်ပျောက်သွား
ခဲ့ပြီ။ လဲကျနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကောင်းကင်
ပေါ်မှ အလင်းတန်းတစ်ခုက ထိုးကျလာသည်။

သူ့လည်ချောင်းဆီမှ အက်ကွဲနာကျင်စွာ အမည်
တစ်ခု ကြိုးစားအော်ခေါ်နေမိ၏။ သို့သော် ဘယ်သူမှ
မကြားရနိုင်တော့...။

ဆည်းဆာရေ...

ဆည်းဆာရေ...

ဆည်းဆာရေ...

ဦးနှောက်ဖြင့်သိသော သိမှု၏ အခြားတစ်ဖက်မှ
အရာရာသည် ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်ကျသွားခဲ့ပါ
သည်။ ပင်လယ်လှိုင်းရှိက်သံ ပါးပါးလေးက အနက်
ရောင် ထုထည် ကပ်ငြိနေ၏။

၅၈ x ကာရုဏ်းစင် x ရေမှူးချင်

[၇]

ကိုညိုသည် ကော့သောင်းမြို့ရှိ ကြေးနန်းရုံးတံမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ရန်ကုန်ရှိ ကိုသူရိန် အိမ်လိပ်စာတပ်ထားသော ကြေးနန်းပေးပို့မှု လက်ခံဖြတ် ပိုင်းလေးကို ကိုင်ထားသည်။ ကိုညိုက ကြေးနန်းစာကို တစ်ချက် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သို့

ကိုနေမင်းသူရိန်နှင့်

သက်ဆိုင်သူများ သိစေရန်

ရွှေနယားငါးဖမ်းကုမ္ပဏီတွင် ဝန်ထမ်း အဖြစ် အလုပ် လုပ်နေသော ကိုနေမင်းသူရိန် သည် ပင်လယ်အတွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်

ကြက်ခြောက်နှစ် ❖ ၅၉

နေ့စဉ် ပျောက်ဆုံးသွားပါကြောင်း အသိပေး
အပ်ပါသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်စား

ကိုညို

(မန်နေဂျာ)

ရွှေနယားငါးဖမ်းကုမ္ပဏီ

လေပူတွေ ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ကိုညို
ဆံပင်များ လွင့်ဝဲသွား၏။ သူက ကိုသူရိန် ပျောက်ဆုံး
သွားမှုအတွက် နားမလည်နိုင်စွာ ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။
နောက်...သူက လမ်းကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။
ကိုညိုသည် ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း နားမလည်
ခြင်းကို သူ နားလည်ခြင်းအတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါ၏။

လူဦးရေ သန်းပေါင်း (၅၀၀၀)ကျော်ရှိသော ကမ္ဘာ
ကြီး၌ လူနှစ်ယောက်သည် ထိုနည်းဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ
ပျောက်ဆုံးခဲ့ဖူးလေသည်။

ဝေမျိုးသွင်

ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၆

IDEA ခွေစင်း

တကရဗဒ်း
ဓါးကွဲးပေါ်မှာ
ကစား
ဆက်လက်

တကရဗဒ်း

ဓားသွားပေါ်မှာ ကတဲ့ ဆပ်ကပ်

တာရာမင်းဝေ

“တကယ်တော့ ဒီလောကဟာ တို့ အခု ဝင်
ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဆမ်ကပ်ကလေးထက် အများကြီးပွေလီ
တဲ့ ဆမ်ကပ်ကြီးပဲ။ ဆမ်ကပ်ပညာသည်တွေ၊
ဆမ်ကပ်ကို သဘောကျလို့ လက်ဖဝါးချင်း ပါးရိုက်
ပြီး ဩဘာပေးတတ်သူတွေဟာ တို့ပတ်စန်းကျင်မှာ
ရေလို့ မရနိုင်လောက်အောင် များလှပါတယ်”

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းပင် “လောကကြီးကလည်း
ဒီညွှန့်ကြီးလိုပါလား” ဟူသော အတွေးကို သူ ရလာ
၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ကုပ်သပ်ရုံခွဲကာ တည်
ဆောက် ထောင်မတ် ပြုထားသည့် လောကကြီး
သည် ရုပ်ဖျက်ထားသည့် “မာယာ” သာ ဖြစ်သည်။
ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းတီး
ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း စသည်တို့၏
အားဖြိုင်မှုများကြားမှာ မရှိသည်တို့ကို ရှိသည်ဟု
ထင်လာအောင် မျက်လှည့်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝသည် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲခဲ့။
ပြောင်းလဲမည်ဆိုလျှင် ပြောင်းလဲစရာတွေ ကြုံခဲ့
ပါ၏။ သို့သော် သူက မပြောင်းလဲသဖြင့် အရာရာ
သည် သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့ဘာသာ ကြွင်းကျန်ရစ်
၏။ သူညလေးတစ်လုံးပမာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေ၏။

[၁]

သူ နိုးထသောအချိန်မှာ နံနက်ခင်းက လင်းဝင်း
အေးမြလျက် ရှိပေပြီ။ ခြံထောင့်မှ စံပယ်ရုံများကလည်း
ချိုချိုကြွကြွဖြင့် ဖြူဆွတ်လှပနေကြ၏။ စိမ်းမြသော
သစ်ရွက်တို့တွင် နှင်းစုက်ကလေးများ လက်ဖိတ်စိုအိ
နေပုံကို သူရပ်ကြည့်နေမိသေးသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလာသည်။ ငြိမ်သက်နေရာမှ
သူ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူသည် မည်သို့သောနေ့ကိုမဆို
အလှတရားနှင့်အတူ မြင်တွေ့တတ်သည့် လူငယ်တစ်ဦးပဲ
ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာစားပြီး၍ တိုင်းမဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်အုပ်ကို
ဖတ်နေစဉ် ဌေးမြင့်သိန်း ရောက်လာသည်။

၈၂ x စာရင်းစာ x ဝေမျှသွင်

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်ကွာ”

ဌေးမြင့်သိန်းသည် အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက သူနှင့်တွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်တွင် အဓိကယူသော ဘာသာရပ်ချင်း မတူသော်လည်း သူ့ကို ခင်မင်လှသော ဌေးမြင့်သိန်းက မည်သို့မျှ အသွားအလာ မပျက်ခဲ့။ ကျောင်းပြီး၍ ဝါသနာပါရာ နယ်ပယ်များသို့ အသီးသီး ခြေချကြပြီး သူငယ်ချင်းများ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရာတွင်လည်း ဌေးမြင့်သိန်းကမူ သူ့အနီးမှ မကွာခဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးက တွဲမြဲတွဲနေခဲ့ကြလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြရင်း ဌေးမြင့်သိန်းက မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကို မေးသည်။

“မင်း...ဝင်းဝင်းနွယ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါသိချင်လို့”

“မင်းက အယ်လိုထင်မိလို့လဲ”

အေးအေးလူလူပြုံးရယ်ကာ တစ်ခွန်းချင်း ပြန်မေးနေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဌေးမြင့်သိန်းက ရှုံ့မဲ့ခေါင်းခါလေသည်။

“မင်းက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဟ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးကွာ၊ တော်လည်း
တော်တယ်။ မင်းကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိပုံရတယ်။ မင်း
ကသာ မတုန်မလှုပ်နဲ့၊ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ”

စူပူပူပြောနေသော ဌေးမြင့်သိန်းကို ကြည့်ပြီး သူ
ရယ်နေလိုက်သည်။ ထွေရာလေးပါးတို့ကို အချိန်အတော်
ကြာ ပြောဆိုနေကြပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။
သူလည်း အပြန်လမ်းမှာ ဝင်းဝင်းနွယ်ဆီ အတွေးရောက်
သွားပါသည်။

ဝင်းဝင်းနွယ်သည် သူနှင့် ဌေးမြင့်သိန်း တက်ရောက်
ခဲ့သည့် အထက်တန်းကျောင်းမှ တောက်ပထင်ရှားသော
ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူတို့နှင့် တစ်ခန်းတည်း
အတူစာသင်ရသော သူငယ်ချင်းကျောင်းသူလည်း ဖြစ်
လေသည်။ လှပသော၊ ချမ်းသာသော၊ ချစ်စဖွယ်ကောင်း
သော၊ ကျောင်းစာထူးချွန်သော ထိုကောင်မလေးကို
ကျောင်းသားများစွာက အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြ၏။ (ထိုအထဲတွင် သူတော့ မပါခဲ့ချေ။)

သူကတော့ စာသင်ခန်းထဲတွင် တိုးတိတ်စွာ နေ
တတ်သူသာ ဖြစ်၏။ အခြားကျောင်းများမှ ဌေးကျောင်း

၈၄ x စာအုပ်အုပ်စု x ရေမှူးသွင်

သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် ကာလအတန်ကြာသည် အထိပင် သူ့ကို မည်သူကမျှ သတိကြီးကြီးမပြုမိအောင် နေနိုင်ခဲ့၏။ ဝင်းဝင်းနွယ်နှင့် သီဟတို့ အတန်းထဲမှာ အဆင့်‘တစ်’ကို အပြိုင်ယူနေချိန်မှာ သူက အဆင့်‘၃၀’ ကျော်သာ အစဉ်ရသူဖြစ်၏။ (အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသား ၇၀ နီးပါး ရှိပါသည်။) ဝင်းဝင်းနွယ်နှင့် သီဟက ကျောင်း မှာ မသိသူမရှိသလောက် ကျော်ကြားလှချိန်မှာ သူ့အမည် ကိုမူ ကျောင်းသားအနည်းငယ်ကသာ မှတ်မှတ်ရရရှိကြ သည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုအထဲမှာ အချို့သော ကျောင်း သားများက သူ့အမည် ‘ချမ်းငြိမ်း’ကို ငြိမ်းချမ်းဟုသာ ခေါ်နေခဲ့ကြ၏။

BURMESE
CLASSIC

အခြားကျောင်းသားများနှင့် မရောလွန်းသလို အထီး တည်းလည်း မနေခဲ့သောသူသည် သာမန်ကျောင်းသား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဗန္ဓုလ အသင်းမှ အလှည့်ကျ တံမြက်စည်းလှည်းပေးသူ၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းဖိုးကို မော်နီတာက အော်မတောင်းခင် ပေးလေ့ရှိသူ၊ လေ့ကျင့် ခန်းစာအုပ်ကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့်သာ အဖုံးဖုံးသူ။ သို့သို့ ဖြင့် သူသည် မည်သို့မျှ မထူးခြားသော ကျောင်းသား တစ်ယောက်အဖြစ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပဲ ပညာသင်ကြား

ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ အချို့သော ကျောင်းသားများက သူ့ကို ထင်ထင်ရှားရှား သဟိပြုမိသွားကြလေ၏။ ဝင်းဝင်းနွယ်သည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သွားဖြစ်လေသည်။

မြန်မာစာဆရာက သူတို့ထပ်ထားသော လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို စစ်ဆေးနေချိန်တွင်ဖြစ်၏။ အခန်းဝသို့ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ် ရောက်လာပြီး ဆရာကို ပြောသည်။

“ဆရာ...ရုံးခန်းထဲမှာ ပညာရေးမှူးရုံးက ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်၊ ကျောင်းသားတွေကို သင်ထားတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့အတူ ဆရာ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ဆရာက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ဆိုပြီး စစ်ဆေးနေသော လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များထဲမှ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ကျန်သောစာအုပ်များကို မော်နီတာကို ခေါ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူယူထားသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ထောင်ပြကာ...

“ကဲ... ဆရာသွားလိုက်ဦးမယ်။ လာရေးလှတဲ့

၂၆ x စာအုပ်အုပ်စု x ဝေမျှသွင်

စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆရာယူသွားမယ် ဟုတ်လား။ တစ်အုပ်
က ဝင်းဝင်းနွယ်ရဲ့ စာအုပ်ပဲ။ နောက်တစ်အုပ်က အင်း...
မောင်ချမ်းငြိမ်းတဲ့”

ထိုနောက် အခန်းအပြင်သို့ ဆရာထွက်ရန် ပြင်သော
အခါ ရပ်စောင့်နေသော လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်က
‘တစ်အုပ်ဆို ရပါတယ် ဆရာ၊ လိုလိုမယ်မယ် ယူခိုင်း
တာပါ’ဟု လှမ်းပြော၏။ ဆရာခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားကာ
သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို အပြန်အလှန် ငုံ့ကြည့်
စစ်ဆေးလိုက်ပြီး...

“ရော... ဝင်းဝင်းနွယ်၊ မောင်ချမ်းငြိမ်းက ညည်း
ထက် လက်ရေးလှသဟေ့...”

ဝင်းဝင်းနွယ်၏ စာအုပ်ကို ပြန်ပေးသွား၏။ သူ့
စာအုပ်ကို ယူကာ ထွက်သွားသည်။ ဝင်းဝင်းနွယ်က
ဆံပင်လေးများ သပ်တင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခဏကြာမှ
နံဘေးမှ ကျောင်းသားများနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စကား
တီးတိုးပြော၏။ ‘ချမ်းငြိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’ဟု မေးပုံ
ရပါသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းများကလည်း သိပုံမပေါ်ကြ။
နောက်တော့မှ သူ့ကိုသိသော ကျောင်းသူတစ်ဦး ညွှန်ပြ
လိုက်သည်။ ဝင်းဝင်းနွယ်က သူ့ဆီ လျှောက်လာလေ

သည်။

သူက ကွန်ပါချွန်ဖြင့် စက်ဝိုင်းတစ်ခုကို ရေးဆွဲနေချိန် ဖြစ်၏။

“ချမ်းငြိမ်း ငါ့ကို နင့်စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ခဏ ပြစမ်းပါ”

“အေး...အံ့ဆွဲထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ယူလိုက် ဟာ”

သူက မော့၍ပင်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ ဝင်း ဝင်းနွယ်ထံမှ အေးမြသော သနပ်ခါးရနံ့က သူ့ဆီလွင့်ပျံ့ လာသည်။ ဝင်းဝင်းနွယ်က သူ့သမိုင်းမှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ သူ့လက်ရေးကို ကြည့်သည်ဟု ထင်သည်။ [သေသေချာချာ မမှတ်မိ။]

ထိုစဉ် ဌေးမြင့်သိန်းက အသံသြသြကြီးဖြင့် ဝင်ကြွေ သည်။

“ဝင်းဝင်းနွယ်...ချမ်းငြိမ်းလက်ရေးကို လာကြည့်တာ လား၊ ကြည့်သွား... ကြည့်သွား... ငါ့သူငယ်ချင်းက လက်ရေး သိပ်လှတယ်။ နင်တို့၊ သီဟတို့ အဆင့်တစ်ကို တယ်လိုရရ လက်ရေးမှာတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ဘယ် လိုမှ ယှဉ်မရဘူး။ မှတ်ထား ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

၈၈ x ကာရဝင်းလေ x ငမုလှသွင်

အခန်းရှေ့တွင် မောင်းချဓားလေးဖြင့် ခဲတံချွန်နေသော သီဟက ဌေးမြင့်သိန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အကြည့်က သူ့ဆီသို့ ရွှေ့လာသည်။ သူကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တွက်စရာရှိသည့် သင်္ချာကိုသာ ဆက်တွက်နေလေသည်။

ထို့နောက်မှစ၍ တစ်လျှောက်လုံး သိုသိပ်နေခဲ့သော သူ့ကျောင်းသားဘဝလေးအပေါ် မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း ပျံ့ဝဲလာကြတော့၏။

မုန့်စားဆင်းချိန်များတွင် သူတို့ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှေ့၌ သူတစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေတတ်၏။ အရိပ်အေးအေးအောက်မှ စိမ်းမြသော မြက်ခင်းပေါ်တွင်လည်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ ငြိမ်းချမ်းစွာ လဲလျောင်းနေတတ်သည်။

ဤနေရာဘက်သို့ လူအသွားအလာ မရှိကြ၍ သူ့အတွက် အလွန်လွတ်လပ်လေသည်။ ရှင်းသန့်စင်ကြယ်သော ကောင်းကင်ကြီးကို ပေါ့ပါးစွာ ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ပင် သူသည် နေ့ရက်ပေါင်းများစွာကို ပျောင်းညွတ်ကျေနပ်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့

ဘာသာ ရိုးစင်းလှသော နေထိုင်မှုသည် ကျန်လူများ အတွက် အံ့သြငေးရိစရာ ဖြစ်နေကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်မူ သူသိလာရခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့မှာ ဌေးမြင့်သိန်းက ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အားလုံး ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်ရမယ်တဲ့ကွ၊ ပျော်စရာကြီး”

ထိုအခါကျမှ သူတို့ကျောင်း ဘောလုံးအသင်း ဗိုလ် လုပွဲသို့ တက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိလေသည်။ မုန့်စားစောစောဆင်းပြီး ဘောလုံးကွင်းသို့ တစ်ကျောင်းလုံး သွားရောက်အားပေးကြရ၏။ သူသည် ကျောင်းသားအုပ်ကြီးထဲမှာ ရောနှော၍ ပါသွား၏။ ထိုဘောလုံးပွဲကို ရှေ့ဆုံးတန်းမှ သူထိုင်ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ဘောလုံးပွဲက ကြည့်ကောင်းလှပေ၏။ နှစ်သင်းစလုံး ပညာရော ကြိုးစားမှုပါ ညီမျှကြသည်။ အပြန်အလှန် ထိုးဖောက်ကစားကြရင်း ပရိသတ်များကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်စေ၏။ နှစ်သင်းစလုံး၏ တိုက်စစ်မှူးများက လည်း ထူးချွန်လှ၏။ [သူတို့ ကျောင်းအသင်းမှ တိုက်စစ်မှူးက သိဟဖြစ်သည်။]

အချိန်စေ့သည့်တိုင် နှစ်ဂိုးစီ သရေဖြစ်နေ၍ အချိန်ပို

၈၈ x အာရုံစူးစိုက်မှု x ဝေဖန်ချက်

ထင်ကစားကြ၏။ အချိန်ပိုစေခါနီးမှ တစ်ဖက်အသင်းမှ တစ်ဖက်ထပ်ရသွားကာ အနိုင်ရသွားလေသည်။ ဘောလုံးပွဲ ကြီးက တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့ကျောင်းမှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံး ဘောလုံးကွင်းမှ အပြန်တွင် မအိမသာဖြင့် ခံပြင်းမှုန်တေ နေကြ၏။ ဆရာ၊ ဆရာမများပင် ထိုသို့ဖြစ်သည်။ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကိုပဲ အားမလိုအားမရ ပြန်ပြော [ထိုအထဲမှာတော့ သူမပါချေ။] သူကတော့ သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ရှင်းလင်းကြည်လင်စွာပင် ရှိ၏။

အားကစားဆရာက သူ့ကို သတိထားမိပြီး မျက်လုံး ကျယ်သွား၏။ 'မင်းက ဘောလုံးဝါသနာမပါဘူးထင် တယ်'ဟု မေး၏။ 'ပါပါတယ်'ဟု သူပြန်ဖြေသောအခါ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ကျန် သူများကတော့ ထိုအချိန်မှာ သူ့ကို ဘာမှမပြောအားကြ။ နောက်သုံးလေးရက်ကြာမှ ဝေဖန်သံတို့ တဖြည်းဖြည်း ချင်း ပျံ့ထွက်လာသည်။

ပန်းချီဝါသနာပါသော မူမူ စ၊ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ 'အဲဒီတုန်းက ချမ်းငြိမ်းကို မြင်လိုက်ရတာ ငါတော့ ဘောလုံးပွဲရူးတာကို မေ့သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာ ငြိမ်းအေး

နေတာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာပဲ။ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ပူလောင်
ခက်ထန်နေတဲ့ လူတွေကြားမှာ သူက ထင်းခနဲပဲ။ ငါ
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်’

ထိုသို့သောစကားများကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး မျက်
နှာချင်းဆိုင် နားထောင်နေသူက ဝင်းဝင်းနွယ်ဖြစ်၏။
ဌေးမြင့်သိန်းတို့၊ ကျော်အောင်တို့က အခန်းထဲမှာ သူ့ကို
ဝိုင်းမေးနေကြတော့လည်း ဝင်းဝင်းနွယ်က ကြားနေရ၏။
ဌေးမြင့်သိန်းက သူ့ကို နားမလည် ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်းက ငါဘေးမှာ ဘောလုံးပွဲကြည့်တာပဲ။ စိတ်
ဝင်တစားကြည့်တာလည်း ငါသတိထားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ကျောင်း ရုံးတာကို မင်း ဘာမှလည်း မခံစားရ
ပါလား။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

ပထမတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ ရယ်၍သာ
နေလိုက်သည်။ နောက်တော့ ကျော်အောင်တို့ကပါ
‘အေးလေ ဟုတ်တယ်’ ဘာညာ ဝင်ပြောကြသဖြင့် သူ
ဖြေရလေသည်။

“ငါက ဘောလုံးပွဲပညာကိုပဲ အဓိကထားကြည့်တာ
ကွ။ အပေးအယူ၊ အလိမ်အခေါက်၊ အဖြတ်အတောက်
...အဲဒါတွေကို ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ခဲ့ပြီး ဘယ်လိုအသုံးချ

၈၂ x ကာရုမင်းလေ x ရေမှူးသွင်

သလဲ။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာ ဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ အဲဒါ
တွေကိုပဲကြည့်တာ။ နှစ်သင်းစလုံးကို ငါ အားပေးတယ်။
နိုင်တာ ရှုံးတာတွေကိုလည်း ငါမကြည့်ဘူး။ မင်းတို့က
တော့ တို့အသင်း ရှုံးလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ပူပင်သောကတွေနဲ့
ကြည့်ပြီး ဆွေ.ဆွေ.ခုန်နေကြတာကိုး။ အဲဒီလို ဘယ်ဟုတ်
မလဲကွာ၊ မျှမျှတတ ကြည့်ရမှာပေါ့”

“အဲ...”

ဌေးမြင့်သိန်း အမ်းသွားစဉ် ကျော်အောင်က ဝင်ပြော
သည်။

“အခုဟာက ငါတို့ကျောင်းအသင်းနဲ့ ကန်တာပဲ
ငါတို့ကျောင်းတက်က အားပေးရမှာပေါ့ဟ”

သူက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ အဲဒီလိုမျိုးအစွဲတွေ မရှိဘူးကွ။ ရှိတယ်
ထားဦးတော့ကွာ၊ ငါတို့ကျောင်းကို ငါတို့ချစ်သလို သူတို့
ကျောင်းကိုလည်း သူတို့ ချစ်မှာပေါ့။ အတူတူပါပဲ၊ ကိုယ်
တို့ကမှ နိုင်ပြီး သူတို့ကျတော့ ရှုံးစေဆိုတဲ့ အယူမျိုးလည်း
မရှိသင့်ပါဘူး”

“မင်းက တစ်မျိုးပါလား”

“ငါက ရိုးရိုးလေးဟ၊ မင်းတို့က တစ်မျိုးဖြစ်နေ

အိပ်မက်အသစ်

ကြတာ...”

ထို့နောက် ရယ်ကြရလေတော့သည်။ သူက စကားနည်းသည့်အပြင် ငြင်းခုံလေလည်း မရှိသဖြင့် ဆွေးနွေးမှုက အကျယ်တဝင့် မဖြစ်လိုက်ကြပါ။ သို့သော် ထိုကိစ္စက ပြီးမသွားဘဲ အားကစားနည်းပြဆရာနှင့် ဆက်ပြောရသေး၏။ [ဘာမှမဟုတ်သောကိစ္စလေးကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စကားအတော်ပြောရလေသည်။]

နောက်တစ်နေ့မှာ အားကစားဆရာနှင့် သူနှင့် ရုံးခန်းထဲမှာ တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ရေးလှသည့် ကျောင်းသားနှစ်ဦး ရုံးခန်းမှာ စာကူရေးပေးပါဟု လာခေါ်သဖြင့် သူနှင့် ဝင်းဝင်းနွယ် ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စာထိုင်ရေးနေချိန်မှာ အားကစားဆရာက သူ့ကို ကျော်အော်တို့၊ ဌေးမြင့်သိန်းတို့ ပြောသလိုပင် လာပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ နံဘေးမှ ဆရာမတစ်ယောက်ကိုလည်း ခပ်ညည်းညည်းလေသဖြင့် လှည့်ပြောလိုက်သေး၏။

“အဲဒါပါပဲ ဆရာမရဲ့၊ တချို့ကလေးတွေက ‘အောင်ပွဲ’ရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည်ကြဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် အားကစားဆရာပြောနေသော စကားများ

၈၄ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

ထဲတွင် သူသည် တရားခံတစ်ယောက်လို ပါဝင်လာသည်။ ခပ်ညံ့ညံ့၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို အောင်နိုင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့အရေးတွင် ရပ်တည်ချက် ပြတ်သားသော ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ်ပင် အားမပေးရဲသူ ထိုသို့ဖြစ်လာသည်။

“ဒိုင်းက လက်တစ်ကမ်းရောက်နေပြီ ဆရာမရယ်၊ နိုင်အောင်ကန်ရမယ့်ပွဲ၊ မနိုင် နိုင်အောင်လုပ်ရမယ့်ပွဲ၊ ခုတော့...အင်း”

ထိုအချိန်မှာ သူနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စာရေးနေသော ဝင်းဝင်းနွယ်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး...

“ဒါနဲ့များ... ဆရာတို့ပြောပြောနေတော့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ အဓိက၊ အရှုံးအနိုင်က သာမည...ဆို...”

“ဟေ...”

ထိုဆရာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက်မှ မျက်နှာကြီးညိုပုပ်ကာ အပြင်ထွက်သွားတော့၏။ သူနှင့် ဝင်းဝင်းနွယ်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြသည်။ [ဆရာမကပါ လိုက်ရယ်ပါသည်။] ဝင်းဝင်းနွယ်နှင့် သူလည်း

ထိုထက်ပို၍ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ မည်သည့်စကားကိုမှလည်း အကျွမ်းတဝင် ပြောမနေခဲ့ကြ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို ငေးကြည့်နေတတ်သည့် ဝင်းဝင်းနွယ်၏ မျက်လုံးဝိုင်း ကလေးများကိုတော့ သူ သတိထားမိခဲ့လေသည်။

အချို့နေ့များ၌ ကျောင်းသို့ အချိန်စော၍ သူ ရောက် တတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စာရေးခုံမှာထိုင်လျက် ရှင်းနက်နေသော ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို သူ မမှီတ် မသုန် စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ စူးရှသော ဘဲလ်မြည်သံနှင့် အတူ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အင်ဒီးစ်တောင်တန်းကြီး ပေါ်၌ သစ်ပင်တွေ ကွေးကွေးကိုင်းကိုင်း ပေါ်ပေါက် လာပြီး ဝုန်းဆို မီးတောင် (Volcano)ကြီးများ ကွဲအကွဲ ကာ ချော်ရည်ပူများ တအိအိစိမ့်ပွက်လာသည်။ ထိုချော် ရည်ပူများထဲမှာ ရောဘတ်အိုင်က သမဝါယမ ကျေးရွာ ကို ထူထောင်ဆဲ၊ ဟစ်တလာက ပိုလန်ကို ကန့်လန့်ကာ ခွဲကာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုသို့ဖြင့် အိုင်ဇက်နယူတန် ပေါ် ပန်းသီးကြွေကျပြီးသောအခါ အချုပ်တန်းဆရာမေ က တေးထပ်တစ်ပုဒ် ရွတ်ပြ၏။

နောက်ဆုံး ဘဲလ်မြည်သံ စူးစူးဝါးဝါးအော်မြည်ပြီး

၈၆ x ကာရာမင်းဝေ x ဝေမှူးညွှင်

စာသင်ခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော အခါ မျဉ်းကွေး မျဉ်းကောက်နှင့် အကွရာများ လိမ် ရှုပ်ထွေးနေသော ကျောက်သင်ပုန်းကို ဘောဖျက်ဖြင့် ပြန်ဖျက်၏။ ပြန်လည်ကြည်လင် ရှင်းနက်သွားသော ကျောက်သင်ပုန်းကို ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ ထပ်ကြည့်နေ ခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် စာသင်နှစ်နောက်ပိုင်းကျသော နေ့တစ် နေ့တွင် အတန်းပိုင်ဆရာမ၏ ပြောစကားတစ်ခွန်းကြောင့် အားလုံးက သူ့အပေါ် ငေးမောကြည့်ခဲ့ကြပြန်၏။

ဆရာမက ကျောင်းသားများကို အောင်စာရင်းကတ် ပြားများဝေ၏။ [သူက အဆင့် ၃၀ ကျော်မှာပဲဖြစ်၏။] ထို့နောက် ဆရာမက အခန်းရှေ့မှာ တည်စာည်ကြည် ကြည်ရပ်ကာ...

“ဒီအခန်းမှာ အင်မတန်ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသား သုံးယောက်ရှိတယ်”

အဆင့်တစ်က သီဟလား၊ ဝင်းဝင်းနွယ်လားဟု သူ ကွဲပြားစွာမသိလိုက်ချေ။ အဆင့်သုံးကိုလည်း မျိုးထွန်း နှင့် မိမိဝင်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် ယောက်က ရသည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် အခန်းထဲမှာ

ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသော စကားသံများအရ အဆင့် ၁၊
၂ ရသူနှစ်ယောက်နှင့် ကျန်သူများက အမှတ်ကွာလွန်း
ကြောင်းကို သူရိပ်မိ၏။

ယခု...ဆရာမက ထူးချွန်သော ကျောင်းသားသုံး
ယောက်ဟု ဆိုသောအခါ တစ်ခန်းလုံး နားစွင့်နေကြလေ
သည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသား သုံးယောက်
ရှိတယ်။ ဒီသုံးယောက်ကို တခြားအခန်းက ကျောင်း
သားတွေကလည်း မမိကြဘူး။ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ နှစ်
ယောက်ကတော့ မင်းတို့သို့တဲ့အတိုင်း သီဟနဲ့ ဝင်းဝင်း
နွယ်ပဲ”

အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ၏။
ဆရာမက သီဟနှင့် ဝင်းဝင်းနွယ်ကို အကဲခတ်သလို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ‘နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချမ်း
ငြိမ်းပဲ...’

ကျောင်းသားများက သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်သလို
လှည့်ကြည့်ကြ၏။ နံဘေးမှာရှိသော ဌေးမြင့်သိန်းက
လည်း သူ့ပရုံးကို တွန်းလှုပ်၏။ သူ့မျက်နှာကတော့
ဘာမှမပြောင်းလဲခဲ့ပါ။

၁၁ x ဘာသာရေး x ဝေဖန်ချက်

“ချမ်းငြိမ်းဟာ အမြဲတမ်း အဆင့် ၃၀ ကျော်တယ်။ အရည်အချင်းစစ် ကတ်ပြားမှာ (သင့်)ပေးရတဲ့ ကျောင်း သားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဆရာမကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုတစ်နေ့ကမှ တခြားဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ စကားစုမိပြီး သိတယ်...”

ဆရာမက စကားကို ခဏနား၏။ အားလုံးက သူ့ စကားကို အတော်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို မြင်ရမှ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် စကားကို ဆက်၏။

“ဆရာမရဲ့ ပထဝီဘာသာမှာ ချမ်းငြိမ်းဟာ ပုစ္ဆာ အကုန် မဖြေဘူး။ အမြဲတမ်း အမှတ်(၇၀)ဖိုးပဲ ဖြေတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ရုံးခန်းထဲမှာ တခြား ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ပြောလိုသိရတာ။ ဒီအခန်းက ချမ်းငြိမ်းဟာ သူတို့ဘာသာ တွေမှာ အမြဲတမ်း (၇၀)မှတ်ဖိုးပဲ ဖြေတယ်တဲ့...”

အခန်းထဲမှာ စကားသံတို့ အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ထွက်ပေါ် လာသည်။ ဆရာမက လက်ကာပြရင်း ပြုံး၏။

“သူမဖြေဘဲ ချန်ထားတဲ့ (၃၀)ဖိုးက အလွယ်ဆုံး ပုစ္ဆာတွေချည်းပဲ”

ထို့နောက် ဆရာမက ကျန်ကျောင်းသားများကို လည်း ကြိုးစားကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ ထိုစကားတို့ကို

တော့ ကျောင်းသားများက သိပ်စိတ်မဝင်စားကြတော့ချေ။
သူနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဖန်ချက်များကိုသာ တီးတိုး
ပြောဆိုနေကြတော့၏။

ဆရာမ ထွက်သွားပြီး ကျောင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို
သူ ထုတ်ဖတ်နေချိန်မှာ သိဟ ရောက်လာ၏။

“ချမ်းငြိမ်း”

သူ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သိဟက သူ့ကို စူးစူးကြည့်
ပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ သူကလည်း အေးအေးဆေး
ဆေးပဲ ပြန်လည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မျက်လုံး
ပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်နေပြီး ထိုအထဲတွင် ဝိုင်းစက်
လှပသော မျက်လုံးလေးတစ်စုံလည်း ပါဝင်လေသည်။

၉၀ x ၈၈၄၆၆၀ x ၀၀၅၃၃၃

[၂]

သူ၏အခန်းသည် အစစ အရာရာ ကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်း ဖြစ်သည်။ အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသည်ကလွဲ၍ အခြား မည်သည့်အဆင်အယင်မျှ မရှိချေ။

သူ့ခေါင်းရင်းနံရံတွင်မူ သင်္ချာကိန်းတန်းတစ်ခုကို ရေးထိုးထား၏။ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူရေးထိုးထားသည်ဟုတော့ မည်သူကမျှ မသိကြချေ။ မေးသူလည်း သိပ်မရှိလှသည့်အပြင် မေးသူတိုင်းကိုလည်း သူ မဖြေခွဲ၍ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ဉာဏ်စမ်းသင်္ချာလေးတစ်ပုဒ်ကို ပြင်းထန်တက်ကြွစွာ ဖြေဆိုလိုက်မိသည်၏ နောက်ပိုင်းမှာ ဤကိန်းတန်းကို သူ ရေးထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို

အချိန်ပိုင်းမှာပင် လောကနှင့် ပတ်သက်သည့် ရှင်းလင်းသော အမြင်တစ်ရပ်ကို သူရခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တွက်မရသော သင်္ချာဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အိမ်သို့ ယူလာကာ သူ တွက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့သူငယ်ချင်းက လက်လျှော့လိုက်ရ လောက်အောင်ကို ပုစ္ဆာကလည်း ခက်လေသည်။ သူ ကြိုးစား ဂရုစိုက်၍ တွက်ရင်း ရှေးချင်ချင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မည်သို့မျှ တွက်မရခဲ့။ သို့သော် သူကလည်း အရှုံးမပေးခဲ့။

ထိုသို့ဖြင့် ထိုပုစ္ဆာကြီးကို တစ်လနီးပါး အချိန်ပေး တွက်ချက်ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးမှာ အဖြေထွက်အောင် သူ တွက်လိုက်နိုင်သည်။ ထွက်လာသော အဖြေကိုကြည့်ပြီး သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုပုစ္ဆာကြီးတွင် ကိန်းဂဏန်းများကို အမျိုးမျိုးပြဋ္ဌာန်း ထိုးကျေးထား၏။ မေးခွန်း၏ အလှည့်အကွေ့ကလည်း သပ္ပတ်အဆန်လွန်းလှပါသည်။ ထိုပုစ္ဆာကြီးကို ခံစားချက် များစွာဖြင့် သူရင်းနှီးတွက်ချက်ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးရရှိလိုက် သည့် အဖြေမှန်က [သုည]ဖြစ်သည်။

ဒါများကွာ...ဟု ညည်းတွားပြီး နံရံကိုမင် သူ ဆောင့်ကန်လိုက်မိသေးသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ မောဝန်း

၉၂ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးညွှင်

လဲလျောင်းရင်း ထိုပုစ္ဆာကြီးကို သူကြိုးစားအဖြေရှာနေရ စဉ်က အခါခါဖြစ်ခဲ့ရသည့် ခံစားချက်များကို ပြန်မြင် ယောင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နာကြည်းလာမိ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လောကကြီးကလည်း ဒီပုစ္ဆာကြီးလိုပါပဲလား ဟုသောအတွေးကို သူ ရလာ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ဖြင့် ကုပ်သပ်ရုံခွဲကာ တည်ဆောက် ထောင်မတ်ပြထားသည့် လောကကြီးသည် ရုပ်ဖျက်ထား သည့် ‘မာယာ’သာ ဖြစ်သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်း ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲ ခြင်း စသည်တို့ အားပြိုင်မှုများကြားမှ မရှိသည်တို့ကို ရှိသည်ဟု ထင်လာရအောင် မျက်လှည့်ပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် $[A+B+C-A-B-C=0]$ ဟူသည့် ကိန်းတန်းကလေးကို ရေးလိုက်၏။ ဘာကိုမှ ယုံကြည်စရာမရှိသော လောက ကြီးထဲမှာ ဘာကိုမှလည်း တပ်မက်တွယ်တာမှု သူ မထား တော့ချေ။

ထိုသို့ဖြင့် သူ့ဘဝမှာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလာ၏။ သာမန်ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်ပဲ တက္ကသိုလ် မှ သာမန်ဘွဲ့တစ်ခုကို ယူခဲ့၏။ ပုံမှန်စီးပွားရေးတစ်ရပ်

အနေနှင့် ပန်းချီပြခန်း ဘစ်ခုကို ဖွင့်ထား၏။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာတော့ သူ့အဖေ၏ အဆောက်အအုံ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းကို အဖေ့ကိုယ်စား ဝင်ရောက် အုပ်ချုပ်ပေးရ တတ်သည်။ ရှုပ်ထွေးလှသော ထိုအလုပ်များကလည်း သူ ကိုင်တွယ်လိုက်လျှင် ရှင်းလင်းစွာ ပြီးဆုံးသွားကြ သည်ပဲဖြစ်သည်။ အချို့သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့ကို အရမ်းအံ့သြကြလေသည်။

သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လေထဲမှာ မျောနေသည့် ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတစ်လုံးပဲ သဘောထားသူဖြစ်သည်။ ရှင်းလင်းပေါ့ပါး၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၏။ လျှပ်တစ် ပြက်အတွင်း ကွယ်ပျောက်သွားမည့်သူပဲဖြစ်သည်။ သူ့ထဲ မှာ မည်သည့်အရာမှ စွန်းငြိတွယ်ကပ်၍ ပါမလာခဲ့ပါ ချေ။ နက်ရှိုင်းသော ဘဝအမြင်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သူ့အတွက် တခြား ပိုင်ဆိုင်စရာလည်း ဘာမှမလိုအပ် တော့...။

သူသည် လွတ်လပ်၏။ အချည်အနှောင် ကင်းမဲ့၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ကင်းမဲ့၏။ လောကကြီးကို ထိုသို့ သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတော့ လမ်းထဲမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်

ဗွဲ x ကာလင်းဝေ x ဝေယျာသွင်

ကိုကာကိုလာ ထိုင်သောက်ရင်း စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့
၏။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုစကားကို မည်သူ့မှ မပြော
မိချေ။

ထိုစဉ်က သူ့မိတ်ဆွေသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
ထဲ မောဟိုက်စွာ ကူးခတ်နေသူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း၏
တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု အခြေအနေများ၊ ကြိုးစားမှု
ထပ်ဆင့်တည်ဆောက်မှု အတိုင်းအတာများကိုလည်း
ခန့်ညားဟီးမားစွာ အေးဆေးစွာပဲ နားထောင်နေခဲ့၏။

သူ့မိတ်ဆွေက ထိုအပင်ပန်းခံခဲ့မှုများကို ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြွားစွာ ညည်းညူပြပြီးနောက် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်
ကာ 'ခင်ဗျားလို နေချင်စမ်းပါဘိဗျာ'ဟု ပြော၏။ အသံ
က လှောင်ပြောင်သရော်သံ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို နေစိမ့်သူ၊
မလေးနက်သူ၊ အပူအပင်ကင်းသူဟူ၍ သတ်မှတ်ထား
သောလေသံဖြစ်သည်။ သူ စိတ်မဆိုးပါ။ မိတ်ဆွေပြော
နေသည်များကိုသာ ပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် နားထောင်နေခဲ့၏။

အတော်ကြာမှ မိတ်ဆွေက မောပြီး စကားပြော
ရပ်သွားသည်။ ကိုကာကိုလာကို ကုန်အောင်သောက်
သည်။ ဟူးခနဲ လေပူကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ အဝေး
ကို ငေးနေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ သူက...

“ဒီလောကကြီးကို မလွဲသာဘဲ ဖြတ်သန်းနေရသမျှ မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဥပဒေသလေးတစ်ရပ်ကို လက်ကိုင်ထားတယ်ဗျ။ ‘ဝင်သက် ထွက်သက် ဥပဒေသ’လို့ ဆိုကြပါစို့ဗျာ...”

မိတ်ဆွေက ကြောင်အမ်းအမ်းမျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူက မိတ်ဆွေကို မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“လူတွေ အသက်ရှူကြတဲ့အခါ ဘယ်သူမှ အင်ကြီးအားကြီးစိုက်ထုတ်ပြီး မရှူကြဘူးဗျ။ ပုံမှန် အားလေးတစ်ရပ်နဲ့ပဲ ဘာသိဘာသာ ရှူသွားကြတာ။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဘဝမှာ အင်ကြီးအားကြီး ပုံအောစိုက်ထုတ်ပြီး မနေခဲ့ဘူး။ သဘာဝကျကျ လည်ပတ်နေတဲ့ ရစ်သမ်တွေ အချိုးအစားပျက်သွားအောင် ဘာကိုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်အလုပ်အတွက်မဆို ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ‘အား’ က အသက်ရှူတဲ့နေရာမှာ ပေးထားတဲ့ ‘အား’လောက်ပါပဲ။ Forceless Force ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို ရပ်တည်တာ ဘယ်လောက်မှန်ကန်ပြီး အဲဒီလို မရပ်တည်မိရင် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ခံစားရမှ ခင်ဗျားသိနိုင်မယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်

၉၆ x ကာရင်ဒေ x ကော့ညွှင်

ဥပဒေသရဲ့ ပထမအချက်ပေါ့ဗျာ”

သူ့စကားများကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်လုံးတို့က ပြူးထွက်လာ၏။ ပါးစပ်ကြီးလည်း ဟနေလေသည်။

“ဒုတိယအချက် ရှိသေးတယ်။ လူတွေဟာ ဝင်သက် ထွက်သက်တွေ အများကြီး ရှူရှိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် လည်း အများကြီး ရှူရှိုက်ခဲ့မယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ရင်မောစရာကြီးပါလားလို့ ဘယ်သူကမှ မတွေးကြဘူး လေ။ အဲဒါ မှန်တယ်၊ အခုရှူရမယ့် ဝင်သက်ကို ရှူ တယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ထုတ်တယ်။ နောက်ရှူတယ်။ ပြီး... ထုတ်တယ်၊ လုပ်ရမယ့်အချိန်မှာ လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေကိုလည်း မတွေးဘူး။ မရောက်သေးတဲ့အချိန်ကိုလည်း မပူပင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ဒီသဘောအတိုင်း လုပ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို ဝင်သက်နဲ့ ရှူပြီး ထွက်သက်နဲ့အတူ ပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုလေးလံဖိစီး မှမှု မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လက်ရှိအချိန်နဲ့ လက်ရှိ အလုပ်ကိုပဲ ယူထားပြီး အဲဒါတွေ မရှိတာနဲ့ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး။ ခင်ဗျား နားလည်လွယ်ဖို့ အနီးစပ်ဆုံး စကား လုံး ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ Now & Here ပေါ့ဗျာ”

အိပ်မက်အသစ်

ကြက်မြေဆီနှင့်သု ❖ ၉၇

ထို့ထက်ပို၍ ဘာကိုမှ သူ...မပြောလိုက်။ စကား
ပိုင်းက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ
မိတ်ဆွေက 'ဆောရီး' ဟုဆိုကာ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
သည်။ ထိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မှုကြောင့် ထိုညက သူ...
သိဟအကြောင်း စဉ်းစားဖြစ်လေသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေရခါနီး အထက်တန်းကျောင်း
မှာ နောက်ဆုံးနေခဲ့ရသောနေ့က သူ့ကို ကျော်အောင်က
စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ငါ...ဒီကျောင်းမှာ တက်တာ အင်မတန်စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကတော့ မင်းပဲ ချမ်းငြိမ်း”

ထိုသို့ပြောပြီး သူတို့ လူချင်းကွဲသွားကြသည်မှာ
ယနေ့ထက်တိုင်ဖြစ်၏။ [တက္ကသိုလ်သို့လည်း ကျော်အောင်
ရောက်မလာခဲ့] ကျော်အောင် ရည်ညွှန်းသွားသော စိတ်
ဝင်စားစရာ လူနှစ်ယောက်အနက် ကျန်တစ်ယောက်မှာ
'သိဟ' ဖြစ်လေသည်။

သိဟသည် လူလတ်တန်းစား မိသားစုတစ်ခုမှ
ကြီးပြင်းလာသော လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက 'ဓား' များကို အလွန်မြတ်နိုးသတ်

၉၀ x တာရာမင်းဝေ x ဝေပုလူသွင်

သည်ဟု တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရဖူး၏။ သီဟက
 ယေစဉ်က ပွဲဈေးတန်းသွားတိုင်း ဓားကို ပူဆာတတ်
 ကြောင်း၊ ဘဝမှာ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာတွေ့လျှင်
 စားပွဲပေါ်မှာ ဓားမြှောင်တစ်လက်စိုက်ပြီး ကြည့်ငေးကာ
 အတွေးနယ်ချဲ့တတ်သော၊ ကွန်ဖူးသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဓား
 ပေါက် ပထမဆု ရဖူးသော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘဲတစ်
 လက်လို ထက်မြက်သော သီဟသည် အထက်တန်း
 ကျောင်းကို အောင်မြင်ပြီးသောအခါ စက်မှုတက္ကသိုလ်
 သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဘောလုံးကိုတော့ တစိုက်မတ်မတ် ဆက်ကန်ဖြစ်ပြီး
 ယခုအခါ ကျော်ကြားသော နိုင်ငံလက်ရွေးစင် ဘောလုံး
 သမားပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် သူတို့၊
 ဌေးမြင့်သိန်းတို့ ရှိနေခိုက် သီဟတို့ မကြာခဏ လာလည်
 တတ်သည်။ သီဟနှင့်ပါလာသော လူများမှာ အောင်ခိုင်၊
 မောင်မောင်သန်း စသည့် ဘောလုံးကြမ်းပိုးများ ဖြစ်ကြ
 ၏။ သူငယ်ချင်းများ နောက်ပြောင် ဆူညံနေကြပြီဆိုလျှင်
 သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြုံးရယ်-ရပ်ကြည့်နေခဲ့၏။ အထက်
 တန်းကျောင်းမှ လုံးဝမရင်းနှီးခဲ့သော သီဟက သူ့ကို
 အမြဲတမ်းပင် ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်သွားတတ်၏။

ကြက်မြောင်နှစ်ခု ♦ ၉၉

သီဟသည် သူရဲကောင်းစိတ်ထားရှိသည့် လူငယ် တစ်ယောက်ဟု နားလည်သည်။ သီဟကို ကြည့်ရသည် မှာ ရှေးခေတ် ဂျပန်ပြည်မှ ဆာမူရိုင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသလိုလည်း ရှိ၏။ အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ပေါ် လေးနက်တည်ကြည်စွာ စဉ်းစားနေသည့်အခါ ထက်မြက် သော ဓားတစ်လက်ကို ကြည့်မြင်ရသည်နှင့်လည်း တူပါ ၏။ တစ်ခု သတိထားမိသည်က စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းစာ၊ ဆော့လုံး စသည်တို့ဖြင့် နာမည်ကြီးလှသော သီဟသည် ရည်းစား လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။ [ဝင်းဝင်းနွယ်ကို ကျိတ်ချစ်နေသည်ဟု အချို့က ပြောကြသည်။]

သူ...ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ သီဟနှင့် မတွေ့ဖြစ် တော့ပါ။ သီဟကလည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားပြီး အလွန် ကြိုးစားသူ ဖြစ်သဖြင့် အားလပ်လည်ပတ်ချိန် နည်းပါး လှပါသည်။ တစ်ခါမှာတော့ အမျိုးသားစာကြည့်တိုက် ပေါ်မှ သူဆင်းအလာတွင် သီဟနှင့် ပက်ပင်းတိုး၏။ သူ့ပခုံးကို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်ရင်း ‘ဝင်းဝင်းနွယ်နဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား’ဟု မေး၏။ (ဘာ ကြောင့်မေးမှန်း သူမသိချေ။ ‘ဟင့်အင်း မတွေ့ပါဘူး’ဟု ပြန်ဖြေရင်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် လူချင်းခွဲကြရ၏။

၁၀၀ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေပျူသွင်

ထိုမှ တစ်လခန့်အကြာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်းဝင်း နွယ်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဤတစ်ခါပဲ တွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘာစကားမှလည်း မည်မည်ရရ မပြောဖြစ်ပါ။ ဝင်းဝင်းနွယ်က ကျောင်းကားပေါ်မှာဖြစ်ပြီး သူက လမ်းပေါ်မှာဖြစ်၏။ မီးပွိုင့်မှာ ကျောင်းကားရပ်ထားရုံနှင့် လမ်းဘေးမှာလျှောက်နေသော သူ့ကို ဝင်းဝင်းနွယ်က စတင်မြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ချမ်းငြိမ်း”

လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့မှ ဆေးတက္ကသိုလ် ကြို့ပို့ ကျောင်းကားပေါ်မှာ လှပစွာရှိနေသည့် ဝင်းဝင်းနွယ်ကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ ပန်းသီးတစ်လုံး ကိုင်ထားလျက်က သူ့ကို ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြလေသည်။

သူက ပြန်လည်ပြုံးပြပြီး ပန်းသီးကလေးကို လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းဟန်ပြု၏။ ဝင်းဝင်းနွယ်က ရယ်မောပြီး လှမ်းပစ်ပေးလေသည်။ သူက နောက်ပြီး တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြန်ပေးမည်ပြုလုပ်သောအခါ ဝင်းဝင်းနွယ်၏ လက်ထဲမှာ နောက်ထပ် ပန်းသီးတစ်လုံး ရောက်ပေါ့ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဝင်းဝင်းနွယ်လည်း တစ်ယောက်ချက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်ဖြစ်ကြသေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ

ဤသို့သောအခန်း ၁၁

မီးပွိုင့်စိမ်းပြီး သူတို့ကျောင်းကား မောင်းထွက်သွားပါ
တော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဝင်းဝင်းနွယ်နှင့်မှ မဟုတ်
ဘဲ မည်သူနှင့်မှ မတွေ့ဖြစ်တော့ချေ။ သူဖွင့်လှစ်ထား
သော ပန်းချီပြခန်းလေးထဲမှာပဲ သူ့ဘဝကို ကွယ်အုပ်
ထားလိုက်၏။ သို့သော် ငွေမြင့်သိန်းက ရအောင်လိုက်
လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်
ကြသည်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း ဆွေးနွေးပြော
ဆိုကြသည်။ များသောအားဖြင့် ငွေမြင့်သိန်းက ပြောပြီး
သူက နားထောင်နေသည်ပဲဖြစ်၏။

တစ်ခါက သူ့အခန်းထဲမှ အင်္ဂလိပ် မြန်မာစာအုပ်
အများအပြား စုပုံရောက်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သမိုင်းစာအုပ်၊ ဒဿန
စာအုပ်၊ မနုဿဗေဒစာအုပ်၊ နက္ခတ်ဗေဒစာအုပ်၊
အနုပညာစာအုပ်၊ စိတ်ပညာစာအုပ် စသည်ဖြင့် စုံလင်လှ
သည်။ နေ့တိုင်း သူစာဖတ်သည်။ [မည်သည့်စာအုပ်
ကိုမှ ဆုံးအောင် မဖတ်ခဲ့] မလိုအပ်တော့သော စာအုပ်
များကို အခန်းပြင်သို့ ပို့ထားရင်း အခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေ
ပါးသွား၏။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်အုပ်မှ မကျန်တော့ဘဲ
အခန်းထဲမှာ ရှင်းလင်းငြိမ်သက်သွားသည်။ ထိုနေ့မှာ

၁၀၂ x စာရောင်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

ပရက်စလေ၏ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးဖွင့်ရင်း နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝသည် မည်သို့မှ မပြောင်းလဲခဲ့။ ပြောင်းလဲ
မည်ဆိုလျှင် ပြောင်းလဲစရာတွေ ကြုံခဲ့ပါ၏။ သို့သော်
သူက မပြောင်းလဲသဖြင့် အရာရာသည် သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး
သူတို့ဘာသာ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူကား
ငြိမ်းချမ်းစွာ ကွင်းကျန်ရစ်၏။ သုညလေးတစ်လုံးပမာ
တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေ၏။ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်မှာ
ကွေ့ပတ်ချီတက်နေသော တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးတို့ကို
ကြည်လင်အေးချမ်းစွာ ငေးကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ နေရစ်
ခဲ့၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်းများစွာကို
မျောလွင့်နေသည်။ ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးဟာ ပေါ့ပါး
လွတ်လပ်စွာ သူ ဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။

လှပသော နံနက်ခင်းတစ်ခု၌ ခြံထဲမှ ပန်းပင်များကို
သူ လိုက်ကြည့်နေစဉ် ဌေးမြင့်သိန်း ဝင်လာ၏။

“ချမ်းငြိမ်း...အပြင်သွားရအောင်ကွာ”

“ဘယ်လဲ”ဟု မေးဘဲ သူ ထွက်လိုက်ခဲ့၏။ လမ်း
မှာ “မြင့်သိန်း” ဟု ဟောသည်။

ပြန်လည်သိမ်းဆည်း ♦ ၁၁၃

“ငါ...မနေ့က အောင်ခိုင်တို့၊ မောင်မောင်သန်းတို့ နဲ့ တွေ့တယ်။ တော်တော်လေးကြာအောင် စကားပြော ဖြစ်ကြတယ်။ သီဟအကြောင်းကြားရတာ မကောင်းဘူး ကွာ”

“အင်း...”

သူတို့ချင်း မပြေလည်ကြဘူးကွ။ တွဲတုန်းက အရမ်း တွဲခဲ့ကြတဲ့ကောင်တွေလည်း အခု ခွာပြဲကုန်ပြီ။ ပေမဲ့ သီဟက တစ်အုပ်စုလုံးမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်တော့ ဘူးကွ။

“အင်း...”

“ငါတို့က အနေပေးတော့ သိပ်မသိဘူးပေါ့ကွာ။ သူတို့ချင်းကျတော့ အတွင်းသိဖြစ်နေတာကိုးကွ။ သီဟက အတော် လူလည်ကျတဲ့ကောင်ပဲ။ အချင်းချင်းကိုလည်း ကျော်နင်းပြီး တက်သွားတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီကောင် မကောင်းဘူးကွာ”

အောင်ခိုင်တို့၊ မောင်မောင်သန်းတို့က သီဟနှင့် ဘောလုံးကန်ဖော်ကန်ဖက်များ ဖြစ်၏။ သူတို့တွေ အတူ ကြိုးစားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သီဟက နိုင်ငံ တကာကစားပွဲများတွင် တိုင်းပြည်ကိုယ်စားပြုပြီး သွား

၁၁၄ x ကာကွယ်ရေး x ဝေဖန်ချက်

ကစားနေရပြီဖြစ်သည်။ စင်ကာပူမှ ပြန်လာသည်ပင် မကြာသေးဟု သိရသည်။ အောင်ခိုင်တို့၊ မောင်မောင် သန်းတို့က အစပိုင်း၌ သီဟနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ထူးချွန် ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ယခု သူတို့က ပထမတန်း ကစားပွဲအသင်းများတွင် ကစားနေ ကြလေသည်။

ထို့နောက် စကားလမ်းကြောင်းက ပြောင်းသွား သည်။

“မိုးကောင်းဘုရားပွဲကို မင်းသွားလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လပြည့်ညကျရင် အဲဒီပွဲခင်းထဲက ‘ဆုံဆည်းရာ’ဆိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တို့အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလိုလို ပြန်ဆုံကြမယ်တဲ့။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလည်း မူမူတို့ဖွင့်တဲ့ဆိုင်တဲ့။

သူတို့၏ အထက်တန်းကျောင်းသည် မိုးကောင်း ဘုရားအနီးတွင် ဖြစ်၏။ မိုးကောင်းဘုရားမှာ ပွဲတော် လုပ်လျှင် ကျောင်းသားများ သိပ်ပျော်ကြ၏။ ကျောင်းချိန် အတွင်း ခိုးခိုးသွားကြရသော ပျော်စရာ ချင်ခန်စရာ ဖြစ်၏။ ယခု မိုးကောင်းဘုရားပွဲ ကျင်းပနေပြီဖြစ်သည်။

သူ စဉ်းစားနေသည်။

“လူစုံလိမ့်မယ်ကွ၊ ဝင်းဝင်းနွယ်တို့လည်း...”

ဌေးမြင့်သိန်း ဘာဆက်ပြောမှန်းပင် သူမသိလိုက်
ချေ။ ပခုံးစွန်း ခါခနဲဖြစ်ပြီး နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။
ကိုယ်ကို ထိန်းပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ မူးယစ်
ဆေးဝါး မှီဝဲထားပုံရသော ကုလားဒိန်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရ၏။ ကုလားဒိန်က သူ့ကို မျက်လုံးမှူးစင်းကြည့်
ပြီး...

“ဘာလဲ...ဟေ့ကောင်”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။

“ငါ မူးနေလို့ တိုက်မိတာကို မင်းက ဘာပြန်ကြည့်
တာလဲ။ မင်း ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ဟေ့ကောင်”

သူက ပြုံးပြီး ကွေ့ရှောင်သွားရန် ပြင်စဉ်မှာပဲ
ဌေးမြင့်သိန်း၏ မျက်နှာက တင်းခနဲဖြစ်ပြီး ကုလားဒိန်၏
ကော်လာကို လှမ်းဆွဲ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ဌေးမြင့်သိန်း လာစမ်းပါကွာ”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဒီတောင်က လူပါးလေ့”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ လာစမ်းပါ”

၁၈ x စာအုပ်အုပ်စု x ရေးသူ

ဌေးမြင့်သိန်းကို သူ ရအောင်ပြန်ခေါ်လာခဲ့နိုင်၏။
ဌေးမြင့်သိန်းက ဒေါသဖြင့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ တစ်လမ်း
လုံး တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။ သူက ရယ်နေ
သောအခါ သူ့ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖွလှမ်းထိုးလေ
သည်။

“မင်းကလည်း ဘယ်လိုကောင်မှန်း မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်
နိုင်လွန်းလို့ကို ငါက ပြောတာပါ။ မင်း စိတ်မတိုဘူး
လား”

“ငါစိတ်တိုတာ မင်း ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူးလို့လဲ”
ဌေးမြင့်သိန်း ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ‘အေး...ဟုတ်
တယ်’ဟု ပြော၏။ သူက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။

“ငါက တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို မသုံးဘူးကွာ”

“ဘာလဲကွ၊ တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ”

“လူတွေက အဲဒီတန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှုကို သိပ်သုံး
ကြတယ်ကွ”

ဌေးမြင့်သိန်းက သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နားထောင်
နေသည်။ သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

ကြက်ခြောက်နှင့် ချဉ်း ၁၀၇

“အင်မတန်ရိုးရှင်း မှားယွင်းတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပဲ။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့သူကို ပြန်ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ဆိုးတဲ့သူကို ပြန်ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့သူက ဆိုးသွားရင် ကိုယ်ကလည်း လိုက်ဆိုးတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ဆိုးတဲ့သူက ကောင်းလာရင် ပြန်ကောင်းပေးမယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က ဆွဲငင်ထားတယ်။ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး ပြန်လှန်ဆက်ဆံကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ခုပြူး၊ ခုရယ်၊ ခုငို၊ ခုပဲ လက်ကမ်း၊ ခုပဲ ပုတ်ထုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရူးလုပ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရူးလုပ်ရင်း စက်ဝိုင်းနက်ကြီးထဲမှာ လည်နေကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီစက်ဝိုင်းနက်ကြီးက စုပ်ဝဲတစ်ခုလို ဆွဲနှစ်သွားတယ်။ အားလုံးဟာ ပူလောင်ရုန်းကန်နေရတော့တယ်။ အဲဒါ ဒီလောကကြီးထဲက ‘လူ’ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ ‘ဘဝ’ပဲ”

ဌေးမြင့်သိန်းက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ထား၏။ ပြီးမှ သူတစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုနှင့်...

“တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှု၊ အင်း...ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီတန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှုကိုပဲ သုံးနေရတာပဲ။ အဲဒါကို မင်းမသုံးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

၁၀၀ x စာအုပ်မင်း x လေ့လာသူ

“ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့သူကိုလည်း ပြန်ကောင်းရမယ်။ အဲဒါမှ စက်ဝိုင်းနက်ကြီးအဖြစ်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

သူ့စကားတွေနားထောင်ရင်း ငွေမြင့်သိန်း၏မျက်နှာက တည်ကြည်နေသည်။ ပြောကြဆိုကြရင်း လမ်းခွဲရမည့်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနောက်မှ ပြန်လှည့်ကာ-

“လပြည့်ညကျ မင်းသွားလိုက်ဦးနော်”

“မင်းကကော...”

“ငါ မအားဘူးကွ။ အဲဒါ မင်းကို လာပြောတာ၊ မင်းကတော့ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်စမ်းပါကွာနော်”

သူ စဉ်းစားလိုက်သေး၏။ ထိုနောက်မှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

[၃]

ရေပန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖြာမှုန့်၍ ကျလာသော
ရေစက်ကလေးများကို နံဘေးမှ ကြည့်နေရင်း ရေ၏
အေးမြသောရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ရေပန်း
အောက်တွင် ဝင်ရပ်ကာ စိမ့်အေးသွားအောင် ရေချိုးနေ
လိုက်၏။

သူ့ရေချိုးမှုက မည်သူနှင့်မျှ မတူချေ။

ဦးကင်းမှ ခြေဖျားတိုင် ပွတ်ဆင်းကျလာသော ရေ
စက်များက သူ့ရုပ်ခန္ဓာကိုတင်မကဘဲ သူ၏ စိတ်ဝိညာဉ်
ထဲကိုပါ စိမ့်ယိုဖောက်ဝင်ခဲ့သည်ဟု သူ ခံယူသည်။
ရုပ်ကိုရော စိတ်ကိုပါ သူ ရေချိုးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ
ချိုးရေဖြင့် ရုပ်နှင့်စိတ်တို့ အေးမြစင်ကြယ်ကာ မည်

၁၁၀ x စာရင်းဝေ x ဝေမျိုးသွင်

အကြေးဟူသမျှ လျှောကျလွင့်ပြယ်သွားပြီဟု သူနားလည်
၏။ ရေချိုးသောအခါတိုင်း၌ သူသည် စိုပြည်ချမ်းမြေ့
လျက် ရှိလေသည်။

ပွဲတော်သို့ သူ ထွက်ခဲ့၏။

သူရောက်သောအခါ မိုးကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာ
များပင် ဝင်းပစ်လင်စပြု၍ ဖြစ်၏။ ပွဲတော်သည် ဖြူလက်
နေသော လျှပ်စစ်မီးများ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ပွဲလာကြ
သူများ၊ တခြမ်းခြမ်း ထွက်ပေါ်နေသော ဆိုင်းသံ ဗုံသံ
များ၊ ကြိုးချည်ထားသော မိုးပျံပူဖောင်းများ၊ ဟန်ကျ
ပန်ကျ ထွက်ပေါ်နေသည့် ရယ်မောသံများ၊ မီးတောက်
ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခုန်အုပ်နေသည့် မုန့်လေပွေများ၊
အလှူခံနေသည့် စကားပြောခွက်သံများ စသည်တို့နှင့်
စည်ပင်နေသည်။

လူအုပ်ကြားထဲမှာ သူ မျောပါသွားသည်။ လူတွေ
ကို သူ လိုက်ကြည့်မိ၏။ လူတွေအားလုံး မျက်နှာဖုံးတွေ
စွပ်ထားကြ၏။ စက္ကူ၊ ရာဘာ စသည်တို့နှင့် ဖြူလုပ်ထား
သော အရိပ်မျက်နှာဖုံးများမဟုတ်။ သူတို့၏စိတ်က သူတို့
၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြန့်ကြက်ခြုံအုပ်ထားသည့် သောက
မာန စသော အရိပ်မျက်နှာဖုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

အချို့မျက်နှာဖုံးများက အသားကျလျက် ချပ်ချပ်
ရပ်ရပ် ဖြစ်နေပြီ။ အချို့မျက်နှာဖုံးများကတော့ အသား
မကျသေးဘဲ ဘတ်လတ် ဘတ်လတ်ဖြစ်နေသည်။ ချိုလွင်
လွတ်လပ်သော ရယ်မောသံများကြားမှာ ကျွတ်ထွက်လာ
သည့် အချို့မျက်နှာဖုံးများကလည်း လေထဲမှာ ပေါလော
မျောနေကြ၏။ ပွဲတော်မှ အပြန်တွင်တော့ သူတို့၏
ပိုင်ရှင်များထံ ပြန်လည်လိုက်ပါသွားကြမည် ဖြစ်သည်။

ဆည်းလည်းသံ တိုးဖွဖွကြားမိ၍ စေတီတော်၏
ရင်ပြင်ပေါ် သူ တစ်လှမ်းချင်း တက်ခဲ့သည်။ ဘုရားရိပ်
တရားရိပ်သည် အေးသီ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ဘုရားအာရုံ
ပြုသော လူအချို့မှာ မျက်နှာတစ်ဝက်၊ မျက်နှာဖုံးတစ်ဝက်
ဖြစ်နေသည်။ အချို့မျက်နှာဖုံးများကတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ
ကော့လိမ်တွန့်လိပ်နေသည်။ အချို့လူများသာ ပကတိ
မျက်နှာဖြင့် မျက်လွှာချထားကြသည်။ စေတီကို တစ်ပတ်
ပတ်ပြီး သူ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

သတ်မှတ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အခက်
အခဲမရှိ ရှာတွေ့လိုက်၏။ မီးဆိုင်းများ ချိတ်ဆွဲထား
သည်။ 'ဆုံဆည်းရာ'အမည်ရှိ ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာ
'မူမူ'ကို ကြော့ကြော့မော့မော့ မြင်လိုက်မိ၍လည်း ဖြစ်

၁၁၂ x စာရောင်းလေ x ရေမှူးသွင်

သည်။

“ဟာ...ချမ်းငြိမ်းဟေ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းများ အတော်
စုံလင်နေ၏။ ဟိုဝိုင်းသည်ဝိုင်းမှ သူ့ကို လှမ်းခေါ်ကြ၏။
သူလည်း အားလုံးကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်
ဖြစ်သည်။ အချို့သော သူငယ်ချင်းများကိုမူ သူမသိ။
[တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်းကို မှတ်မိ
သည်။] မူမူက သူ့နံဘေးမှ ဝင်ထိုင်ကာ စကားတွေ
ဖောင်နေအောင်ပြောသည်။ မူမူစကားအဆုံးမှာ အားလုံး
ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ သူက တစ်ခွန်းမေးလိုက်၏။

“ကျော်အောင်နဲ့ တွေ့သေးလား၊ ဖိတ်ဖြစ်လား၊ သူ
ဒီကို လာမလား။”

မူမူက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ရယ်၏။

“မတွေ့ဘူး၊ မဖိတ်ဖြစ်ဘူး၊ သူ ဒီမှာလည်း မရှိဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ထိုင်ဝမ်မှာ”

“ဪ...”

မူမူက ပြန်မေးသည်။

“ချမ်းငြိမ်းနဲ့ ဝင်းဝင်းနွယ်နဲ့ တစ်ခါတွေ့သေးတယ်

ဆို...”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်တယ်”

“နောက်ထပ်ကော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း...”

သူ သိဟကို သတိရလာသည်။

“သိဟ မရောက်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...ဟိုထောင့်မှာ သူ့အုပ်စုတော့ ရောက်
နေပြီ၊ သူမပါဘူး”

အောင်ခိုင်တို့၊ မောင်မောင်သန်းတို့ကို ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။ ခုနကပင် သူနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးဖြစ်၏။

“သိဟက လာကော လာမှာလား”

“ဖိတ်တော့ ဖိတ်ထားတာပဲဟာ၊ လာ၊ မလာ အသေ
အချာ ငါမသိဘူး။ ဟိုကောင်တွေမှ သိမှာပဲ။ သိဟက
ပြောင်းလဲနေပြီ”

ထို့နောက် သူက သူငယ်ချင်းများကို တစ်ဝိုင်းပြီး
တစ်ဝိုင်း လိုက်နှုတ်ဆက်၏။ အောင်ခိုင်တို့ဝိုင်း ရောက်
သောအခါ သူ မေးဖြစ်သည်။

“သိဟ မပါဘူးလား”

သူ့အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သူတို့ချင်း တစ်ယောက်

၁၁၄ x စာအုပ်အုပ်စု x ၁၀၅၂၂

မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် 'အောင်
ခိုင်က ခန့်သံ တစ်ချက်ကို 'ဟင့်' ခန့်ပေးပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ဘဝမေ့သွားပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... နိုင်ငံကျော် ဘောလုံးသမားကြီးလည်းဖြစ်၊
တခြားနိုင်ငံတွေကလည်း သူတို့ဆီမှာ လာကန်ဖို့ ကြေး
ကြီးပေးပြီး အတန်တန် ဖိတ်ခေါ်နဲ့ဆိုတော့ ဒီကောင်
ဘဝမေ့သွားပြီကွ။ ငါတို့ကို မြင်ရင်တောင် မှတ်မိပါ
မလား မသိဘူး။”

ပြောပြီး ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။ “ချမ်းငြိမ်းကိုတော့
မှတ်မိမှာပါကွာ၊ မင်းကလည်း” ဟု မောင်မောင်သန်းက
ဝင်ပြော၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုတော့ သူ မမေ့ဘူး
ချမ်းငြိမ်းရေ။ ငါတို့ကတော့ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အများကြီး ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ သဘောပေါက်
သွားပြီ။ ဒီကောင်နဲ့ ငါတို့ မပတ်သက်တော့ဘူး ချမ်း
ငြိမ်းရ။ ငါတို့ခိုင်ယာရီထဲမှာ ဒီကောင်အတွက် စာမျက်နှာ
မရှိတော့ဘူး။”

သူ ထိုဝိုင်းမှ ထသောအခါ စိန်ထွားက ဆွဲခေါ်သွား

ပါသည်။ စိန်ထွားက အထက်တန်းကျောင်းမှ သူနှင့် အခန်းမတူခဲ့သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်ပညာ မပြီးဆုံးလိုက်ဘဲ ယခု ကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။ ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြရင်း စိန်ထွားက....

“သီဟ အခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူးနော်။ ငါက မင်းတို့သုံးယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ ရောက်အောင်လာ တာ။ ဝင်းဝင်းနွယ်ကတော့ လာမှာပါ”

“သီဟက လာချင်မှ လာမှာတဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ရောက်နေပြီ။ ဒီကို မဝင်သေးတာ၊ ဟိုဘက်ဈေးဆိုင်တန်းမှာ ငါနဲ့ လက်လှမ်းပြဲခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာလုပ်နေလို့ ဒီကို မရောက်သေးတာလဲ မသိဘူး”

“ဪ...”

ခဏကြာတော့ မူမူကို ခွင့်တောင်းကာ ပွဲခင်းထဲ သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့၏။ ပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ကတိ ပေးခဲ့ရသေးသည်။ ပြန်မလာရင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပေးရမယ်ဟု မူမူက ကြိမ်းဝါး၏။ သူ ရယ်ရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားနေရင်းက သူ့ပခုံး ပေါ် လက်တစ်ဖက်ကျလာသည်။

၁၆ x ကာရမင်းထံ x ရေမှူးသွင်

“ချမ်းငြိမ်း”

လှည့်ကြည့်တော့ သီဟကို တွေ့ရသည်။

“မင်း ဝင်သွားကတည်းက ငါတွေ့တယ်၊ ငါ ခေါ်မလို့ပဲ။ အလှမ်းသိပ်ဝေးနေလို့”

“မင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဘာကြောင့် လိုက်မလာတာလဲ။ မသွားဘူးလား”

သီဟက ခပ်မှုန်မှုန်ပြုံးသည်။

“လာကွာ...တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်”

သီဟက သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ကြံရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ‘ငါ မင်းကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်နေတာ ကြာပြီ။ မင်းကတော့ ငါ့ကို နားလည်မှာပါ’ ဟုလည်း ပြောသေး၏။

သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်စကားမှ မပြောသေးချေ။ သီဟ စကားပြောဖို့ အားယူနေပုံမှာ ဓားအိမ်ထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာသည့် ဓားတစ်လက် နှင့် တူလှသည်။

ပွဲတော်ညက လင်းပြာလှပနေဆဲဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှိုးကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လရောင်အောက်မှ တိမ်ခိုးတွေ မျောလွင့်နေတာကို တွေ့ရ၏။

ပွဲတော်၏ ခေါင်မိုးမှာ နှင်းငွေနှင့် မီးခိုးငွေတွေ လူးလိမ့်
နေသည်။

“ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဓားတွေကို သိပ်
သဘောကျတယ်။ ဓားတစ်လက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း
လေးစားတယ်”

ပြောပြီး ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ဓားလှလှလေးတစ်လက်
ကို ထုတ်ပြ၏။ [ဤပွဲဈေးတန်းမှပင် ဝယ်လိုက်ဟန်
တူသည်] ပြီး...အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဓားတစ်လက်လို ထက်မြက်
အောင် သွေးခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ကြိုးစားခဲ့ရတာတွေ
အများကြီးပဲ။ စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတာတွေလည်း
အများကြီးပဲ။ ငါကြိုးစားခဲ့တာတွေဟာ အဆင့်တစ်ခု
တိုင်အောင် အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။ ငါ ဘောလုံးသမားတစ်
ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်နေတာကို မင်း ကြားမယ်နော်။
ငါ...ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်း
သိချင်မှ သိမယ်။ ငါက ရည်ရွယ်ချက် သိပ်ကြီးခဲ့တယ်
သူငယ်ချင်း။ ဘောလုံးလေ့ကျင့်ခန်းတွေကို အပြင်းအထန်
လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကောင်းတွေဆီ ချဉ်းကပ်ရတယ်။
စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ရတယ်။ ဆိုက်ကိုင်စဉ်

၁၁၈ x ကာရာမင်းဝေ x ဝေမျှသွင်

တွေ့၊ ယောဂီကျင့်စဉ်တွေ အလေးအနက် လေ့ကျင့်ရတယ်။ အစစ အရာရာ သတိထားပြီး အဲဒီလို ကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲမှာ ငါမထင်တာတွေလည်း ဖြစ်လာခဲ့တယ် သူငယ်ချင်းရေ...”

“အစကတော့ ကိုယ်နဲ့ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူပြီး အားကစားလောကထဲကို ရင်ပေါင်တန်းဝင်ခဲ့တာပဲ။ ငါ့လောက် ကြိုးစားမှုမရှိတော့ သူတို့က တဖြည်းဖြည်း ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ လူတွေက သူတို့ထက် ငါ့ကို ပိုသိ၊ ပိုတန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ငါက ကြိုးစားမှုကို တစ်ထစ်မှ လျှော့မပေးရဲဘဲ ဆက်တိုင်း ဝင်ရင်း မြင့်သည်ထက် မြင့်သွားတယ်။ သူတို့တွေက ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့က ငါ့ကို ပိုင်းပယ်လိုက်ကြတယ်”

“ငါ့အကြောင်း မကောင်းသတင်းတွေလည်း လျှောက်ပြောကြတယ်။ ငါ့ကိုလည်း သူတို့က ညွှန်ပြ သင်ကြားပေးခဲ့လို့ အဲဒီအဆင့်အထိဖြစ်လာသယောင်လည်း လျှောက်ပြောကြတယ်။ တခြားလူတွေက သူတို့ချို့မှာ ငါ့ကို ချီးကျူးမိလေလေ သူတို့က ငါ့ကို ရန်သူအဖြစ် မနာလို

စိတ်ကြီးစွာနဲ့ သတ်မှတ်လာလေလေ ဖြစ်နေတယ်။
 ငါလည်း သူတို့အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ မလုပ်
 ခဲ့ဘူး။ သူများကို မကောင်းကြံဖို့လည်း ငါ့မှာ အချိန်
 မရှိဘူး။ အဲဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ လူတစ်ယောက်
 အဖြစ်လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်တော့မှ တွန်းမပို့ဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ငါ အထီးကျန်ဖြစ်သွားတာကို ငါ အံ့သြတယ်”

“ဘောလုံးကို ဗဟိုပြုပြီး သူတို့နဲ့ ငါ တွဲခဲ့စဉ်တုန်းမှာ
 သူတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ သေဖော်ရှင်ဖက် အပေါင်းအ...င်းတွေ
 လို့ပဲ ငါထင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကိုလည်း ငါသိပ်ခင်ခဲ့တယ်။
 အခု...ဒီလူအုပ်ထဲက ဖောက်ပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း
 အောင်မြင်သွားတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့က ငါ့ကို ဘာ
 အကြောင်းမှမရှိဘဲ ညီညီညွတ်ညွတ် ဝိုင်းပယ်လိုက်ပြီ
 တယ်။ ငါ့မှာ အဖော်မရှိတော့ဘူး။ အောင်မြင်ကျော်ကြား
 တဲ့ အားကစားသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခု ငါ့ဘေးမှာ
 အခြွေအရံတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာလည်း
 ငါ့မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေမရှိတော့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်
 နက် ငါ့ဘေးက ပြန်ခွာသွားကြမယ့် လူတွေဆိုတာ ငါ
 သိတယ်။ သေချာတာက တစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ ငါ
 အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ သရဖူကို ရလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ

၁၂၀ x ကာရုဏ်းဝေ x ဝေမျိုးညွှင်

ငါဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာပဲ။ လောက၊က နာကြည်းစရာကောင်းလှတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

ဆွေးမြည့်နာကျင်သော လေသံဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပြောသွား၏။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်ရင်း...

“ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်လေ၊ ငါ့နာမည် သိဟပဲ။ သိဟ ဆိုတာ ခြင်္သေ့၊ တစ်ကောင်တည်းနေတဲ့အမျိုး။ ကောက် ကျစ်တဲ့မြေခွေးတွေလို အုပ်ဖွဲ့ထားစရာ မလိုဘူး”ဟု ထပ် ပြော၏။ မျက်လုံးတို့ အရောင်ဝင်းလာကာ ကိုယ်ဟန် အနေအထားမှာလည်း [ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန်] လိပ်ထားရာမှ ဖြေဆင်းချလာသော ကြာမွတ်တစ်ချောင်း နှင့် တူလာပြန်သည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်း သိဟကို စကားပြောမည် ပြုလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကိုသိဟ”

ဆိုင်ထဲသို့ လူအချို့ဝင်လာသည်။ သိဟ၏ အား ကစားပရိသတ်များ ဖြစ်၏။ ပွဲတော်သို့ လာရင်း သိဟကို တွေ့၍ ဝမ်းသာအားရ ဝင်နှုတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပေးရန်ဟုဆိုကာ

သီဟကို အတင်းဆွဲခေါ်ကြ၏။

“လိုက်သွား သီဟ၊ လိုက်သွားလွှတ်ပါ။ ငါတို့တော့ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

သီဟ ထိုလူအုပ်နှင့် ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဝါသွားလေသည်။

‘ဆုံဆည်းရာ’လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သူ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သည်။ “ဝင်းဝင်းနွယ်တို့ အခုပင် ဈေးတန်းထဲ ဝင်သွားကြသည်” ဟု မူမူက ဆီးပြောသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အတော်ကြာကြာ စကားထိုင်ပြောပြီးနောက် ပွဲဈေးခင်းထဲသို့ သူ တစ်ခေါက် ထပ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်ရုံ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများကို သူ ပိုစတာ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆပ်ကပ်ရုံတစ်ရုံရှေ့ အရောက်မှာ တာရယ်မဟုတ်ဘဲ လက်မှတ်ဝယ်ကာ သူ အထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဂျော်ကီတစ်ယောက်က မြင်းလိမ္မာနှင့် ကစားပြနေလေသည်။

ထို့နောက် မျောက်လိမ္မာ၊ မြွေလိမ္မာ၊ ဆင်လိမ္မာတို့လည်း တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထွက်လာကြသည်။ မျက်လှည့်ဝိဇ္ဇာ၊ စက်ဘီးဝိဇ္ဇာ စသူတို့ကလည်း အမျိုးမျိုး

၁၂၂ x စာရောင်းဝေ x ဝေမှုသွင်

အဖုံဖုံ ပညာစွမ်းပြ၏။ ပရိသတ်၏။ ခုပ်ဩဘာသံ
များကလည်း စည်ညံနေ၏။ ထိုကြားထဲမှပင် မှောင်ဖျော
သော အလင်းရောင်အောက်ဝယ် သီဟကို သူတွေ့လိုက်
ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သီဟသည် သူနှင့် မှီနီးမဝေး ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင်
ထိုင်နေ၏။ သီဟနှင့်သူ မည်သူက အရင်ရောက်ခဲ့သည်
ကို သူမသိချေ။ သီဟကလည်း တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်၏။ [စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဝင်ကြည့်ပုံရသည်။] သီဟက
သူ့ကို မြင်ပုံမရ။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ပဉ္စလက်ပြကွက်များကို
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ‘သည်းထိတ်ရင်ဖို ပြကွက်ကို ရှုစားရပါ
တော့မယ်’ဆိုသော ကြေညာသံနှင့်အတူ ကန့်လန့်ကာ
ချ၏။ ပရိသတ်တွေ လက်ခုပ်တဝေါ့ဝေါ့ တီးကြ၏။
ကန့်လန့်ကာ ပြန်ဖွင့်၏။ လက်ခုပ်သံက ပို၍ ညံ့သွား
သည်။

ဆုံလည်စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုတွင် မိန်းမတစ်ဦးကို ကြီး
ဖြင့် ကပ်ချည်ထား၏။ ထိုမိန်းမ၏ ပတ်ပတ်လည်ဗွေ
အမှတ်လက္ခဏာများကို နေရာတကျ ရေးထား၏။ သူ
ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပေါက်ဓားများကို လှုပ်ထားသော

လူတစ်ယောက် ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ် အရိုအသေပြုနေ၏။ အသက်နှင့်ရင်းရသော ဓားပြကွက်ကို ပြတော့မည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့နံဘေးမှ ပရိသတ်များက အသက်ရှူမြန်ရင်း ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ မီးရောင်အောက်မှ ဓားရောင်က လင်းခနဲ ပျံထွက်သွား၏။ ပရိသတ်တစ်ဦးက 'ဟာ' ဟု အော်လိုက်ချိန်မှာပဲ ပေါက်ဓားက အမျိုးသမီး၏ ဦးခေါင်းအထက်မှာ ကပ်လျက် စိုက်ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ လက်ခုပ်သံများ ဟိန်းညံသွားသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဓားရောင်က တဝင်းဝင်း ပျံသန်းနေတော့၏။ လည်ပတ်နေသော စက်ဝိုင်းကြီး၏ အလယ်ဗဟိုမှာတော့ အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ကွေးကာ ပြုံးမြဲပြုံးလျက်။ သူမ၏ နံဘေးကပ်လျက်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းအတိုင်း ဓားတွေ တစ်လက်ပြီး တစ်လက် စိုက်ဝင်နေသည်။ [ထိုအမျိုးသမီး၏ အပြုံးက အောင်ခိုင်တို့၊ မောင်မောင်သန်းတို့ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးနှင့် အတူတူပဲဖြစ်၏။]

“ ”

သီဟ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်

၁၂၄ x စာအုပ်အမည် x ဝေမျိုးသွင်

နေသည်။ သီဟ၏မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့စွာ မာကြော
နေ၏။ သီဟကို လှမ်းကြည့်မိရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ အလို
အလျောက် နားလည်လိုက်၏။ ပစ်မှတ်ဗဟိုကို အခါခါ
လွဲချော်နေသော ‘ဓား’အတွက် သီဟ ရှက်နေခြင်းဖြစ်၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာ ထပ်၍ နားလည်လိုက်သည်က ဓား
တစ်လက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သီဟ တစ်စုံတစ်ရာနှင့်
ကာကွယ်တော့မည်။

.....

.....

သီဟ၏မျက်လုံးတို့က ပစ်မှတ်ဗဟိုမှ အမျိုးသမီးကို
မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းများကို
လျှာဖြင့် သိမ်းလျက်ကာ လက်က ဂျာကင်အိတ်ထဲသို့
ရောက်သွားသည်။

“.....”

သူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မှောင်ဝါးဝါးအလင်းထဲမှာ
ပင် သီဟရှိရာသို့ သူ လျှောက်ခဲ့သည်။ သီဟအနီးသို့
ရောက်လုရောက်ခင်မှာပင် သီဟလက်ထဲမှ ထက်မြက်
သော ဓားသွားကို သူမြင်လိုက်ရ၏။

“သီဟ...”

ကြားဟန်မတူ၊ မျက်လုံးများက သံမဏိလို တင်းမာလျက် လက်ကို မြှောက်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ရံထဲမှာ လျှပ်စစ်မီး ပြတ်တောက်သွားသည်။ မှောင်မည်းသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မီးပြန်လင်းလာ၏။ ပစ်မှတ်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးမှာ ပြုံးလျက်၊ ဓားများက သူ့အပါးမှာ တဒေါက်ဒေါက် စိုက်လျက်၊ ဓားသမားက ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တိုင်းမှာ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးသြဘာပေးလျက်။

(.....)

.....)

ညဉ့်လေက အေးအေးလွင်လွင် ဖြတ်စီးနေသည်။ သန့်စင်သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသလိုရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှစ်ယောက်လုံး စိမ့်အေးသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူနှင့် သီဟတို့သည် ပွဲတော်၏ လူသူရှင်းသော တစ်နေရာကို ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

စုံညီနေပြီဖြစ်သော မိုးပေါ်မှ ကြယ်တာရာများကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ သီဟကို သူ စကားဆိုဖြစ်၏။

၁၂၆ x စာရင်းစာ x ရေးသားသူ

“လောကမှာ လူပြိန်းတွေပဲများတယ် သိဟရဲ့။ အဲဒီစကား
ရှင်းပါတယ်။ မင်း လက်ခံတယ်မို့လား။”

သိဟက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လောကနီတိကတောင် ညွှန်းတယ်မို့လား၊ ရဲရင့်
သူကို သင်းခွဲပြီး အနိုင်ယူရမယ်တဲ့။ မင်းရဲ့အဖော်တွေ
ဟာ သူတို့ထက် အများကြီးသာနေတဲ့ မင်းကို မနာလို
ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဒီနည်းကို သုံးလိုက်ကြတာပဲ”

သိဟ၏မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေး
နေသည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
အရောင်ဖြာလက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီအပေါ်မှာ မင်း လွန်လွန်ကဲကဲ ခံစား
စရာ မလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါဟာ လူ့သဘာဝ
မို့လို့ပဲ။ မင်းနေရာမှာ တခြားလူဆိုရင်လည်း မင်းလို
အလုပ်ခံရမှာပဲ။ သူတို့နေရာမှာ တခြားသူတွေဆိုရင်
သူတို့လုပ်သလို လုပ်ကြမှာပဲ။ မင်းမှ... သူတို့မှရယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ အုပ်စုတစ်ခုထဲမှာ တစ်ယောက်က ကျန်သူ
အားလုံးထက် မြင့်မားသာလွန်နေရင် ကျန်တဲ့သူတွေက
သူ့ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး စော်ကားတိုက်ခိုက်လာမှာပဲ။ လူ့
လောကနဲ့ လူတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။

ပုထုဇဉ် လက်မှတ်ရငါးတဲ့ သဘာဝကျကျ အရူးတွေ
ဆီမှာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေမှာပဲ”

“လူ့သဘာဝတွေကို မင်း နားလည်မှုထားပေးလိုက်
ပါ။ လူတွေမှာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်ရင်လည်း
ဖြစ်လာမယ်၊ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ လူ
သဘာဝဆိုတဲ့ ဝက်ပါထဲမှာ သူတို့ လှည့်လည်နေတာပဲ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမို့လို့ ထောက်ခံနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။
ဆန့်ကျင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လမ်းကြောင်း
အတိုင်း သူတို့ လျှောက်နေရင်း ကိုယ့်ကို ခလုတ်တိုက်
နေကြတာပါ။ အဲဒီသဘာဝကို နားလည်ထားမယ်ဆိုရင်
လောကဟာ မင်းအတွက် တစ်ဝက်ပေါ့ပါးသွားလိမ့်
မယ်”

“တဲကယ့်တော့ ဒီလောကဟာ တို့ အခုဝင်ကြည့်ခဲ့
တဲ့ ဆပ်ကပ်ကလေးထက် အများကြီးပွေလီတဲ့ ဆပ်ကပ်
ကြီးပဲ။ ဆပ်ကပ်ပညာသန့်တွေ၊ ဆပ်ကပ်ကို သဘောကျ
လို့ လက်ဖဝါးချင်း ပါးရိုက်ပြီး သြဘာပေးတတ်သူတွေ
ဟာ တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရေမရလောက်အောင် များလှ
ပါတယ်။ လေ့လာသူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေပါ သူငယ်
ချင်း။ အဲဒီထဲမှာ ပါဝင်မခံစားပါနဲ့။ လောကမှာ သားရဲ

၁၂၈ x စာရင်းစာ x ရေမှူသွင်

ဘုရင်ဆိုတဲ့ ခြင်္သေ့တွေက မြက်မစားသလို လှည့်ဖြား
 ကောက်ကျစ်တတ်တဲ့ မြေခွေးကလည်း မြက်မစားဘူး။
 အဲဒါကိုတော့ အထူးသတိထားပါကွာ။ ကဲ...ငါတို့ သွား
 ကြရအောင်”

နှစ်ဦးသား ပွဲတော်၏လမ်းများအတိုင်း လျှောက်လာ
 ခဲ့ကြ၏။ မည်သူကမှ စကားဆက်မဆိုဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်
 စွာပင် ရှိပါသည်။ မူမူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးသို့
 ရောက်သောအခါ သူက...

“ငါပြန်တော့မယ် သီဟ...၊ ငါ မလိုက်တော့ဘူး”

သီဟက သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“သူငယ်ချင်း...”

ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အ,နေသေး၏။ ပြီးမှ...

“ငါ့ဘဝမှာတော့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ငါမပြောရက်
 ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအဆင့်ထက် အများကြီး
 မြင့်ပြီး မင်း ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့၊ အကျိုးပြုခဲ့လို့ပဲ။
 ငါ မင်းနဲ့ နောက်တစ်ခါ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်ပါ
 သေးတယ်။ နေဦး...မင်း...ဒီမှာ ခဏနေဦးကွာ၊ ခဏ
 လေး...”

ပြောပြီး သီဟ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ
တစ်ယောက်တည်း ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိပ်ပြီး အေးမြ
သောလေကို ရှူသွင်းနေလိုက်သည်။ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊
ကြေးနောင်သံများက လေစီးကြောင်းထဲမှာ ငြိမ်ညောင်း
လှပစွာ မျော့ရွေနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှော့ချ
ထားလိုက်မိ၏။ သူ လန်းဆန်းလျက် ရှိနေလေသည်။
သူ့နောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရ၏။

“ချမ်းငြိမ်း”

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပသော မျက်လုံးဝိုင်း
ကလေးများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဪ...ဝင်းဝင်းနွယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီးစိုက်ကြည့်
နေပြီးမှ ပြိုင်တူ ရယ်လိုက်မိကြ၏။

ဝင်းဝင်းနွယ်က သူ့ကိုပြောသည်။

“ငါက ဒီညတော့ နင်နဲ့မဆုံဖြစ်တော့ဘူး အောက်မေ့
နေတာ။ အခုမှ သီဟက နင့်ကို ချမ်းငြိမ်းစောင့်နေတယ်၊
သွားလိုက်ဦး...ဆိုလို့”

“သူက တခြား ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“နင့်ကို ဒီဓား ပေးလိုက်တယ်”

၁၃၈ x တာရှင်းဝေ x ဝေပျူသွင်

သီဟ၏ ဓားကလေးကို ဝင်းဝင်းနွယ်က ကမ်းပေး
၏။ လှမ်းယူရင်း သူ မျက်မှောင်ကြုတ်မိသေးသည်။
[ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပေးသွားမှန်း သူမသိချေ။]

ဝင်းဝင်းနွယ်က ပြုံးစူစူဖြင့် သူ့ကို ပြောပြန်သည်။

“ငါ...နှင့်ကို သူ့စီရနေတာဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
တွေ့တိုင်း ငါ...နှင့်ကို မေးနေတာ...”

သူက မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်မိ၏။

“မိုးလင်းခါနီးမှ ကြယ်တွေက ပိုတောက်လာသလို
ပဲ”

“ဟာ...နှင့်ကလည်း၊ ငါပြောတာက တခြား၊ နင့်
ပြောတာက တခြား...”

ပြောပြီး ဝင်းဝင်းနွယ်က ရယ်၏။ သူက ဓားကလေး
ကို လက်ထဲမှာ ခပ်ဆဆကိုင်ရင်း...

“နေဦး နင့်ကို ငါမေးဦးမယ်...”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဓားတစ်လက်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့အရာဟာ ဓားအိမ်
ဖြစ်သင့်သလား။ ဓားကိုင်တဲ့လက် ဖြစ်သင့်သလား”

“အယ်...”

ကြက်ခြောက်နှစ်ခု ❖ ၁၃၁

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးများ ပိုဝိုင်းသွား၏။ သူက
ဓားကလေးကို ဓားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဓားသွား
တို့ အပေါ်သို့ ပင့်လှန်ပြီး မျက်စိရှေ့မှ လက်ဆန့်တန်းကာ
သူ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

လက်တစ်ကမ်းမှာ မြင်ရသည့် ဓားသွားက ထက်မြ
ဝါးလွှာနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က နှင်းတွေ မှန်မှန်ကျနေ
သည်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လရောင်လင်းနွဲ့၏။ ဓား
သွား၏ အလျားအတိုင်း လိုက်၍ ပျော့ပျောင်းစွာ သူ
စိုက်ကြည့်၏။

လောကကြီး၏ အနိဋ္ဌာရုံ၊ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အတိတ်၊ နိမိတ်၊
အရိပ်၊ အယောင်များက ထက်မြသော ဓားသွားပေါ်တွင်
ခုန်ပျံ၍ တူညီသော ဓားစာပြနေသည်ကို တွေ့နေရလေ
သည်။

တာရာမင်းဝေ

အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၅

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း။